

...vysleda Svatá Štěpán
Starého zeměpisce
3. 9. 1981
skrze živé
slovo Boží
a
zůstávající

1. Pt. 1,23

4
—
1981

**živé
SLOVA**

Zprávy z KMK

LIDICE VARUJÍ, LIDICE MAHNT — v češtině i němčině, to bylo motto, náplň i cíl semináře, který se z iniciativy Regionálního sdružení Křesťanské mírové konference v ČSSR uskutečnil 9. až 11. 6. v Kladně, při příležitosti 39. výročí vyhlazení obce Lidice. Představitelé a zástupci církví z ČSSR, NDR, NSR a Západního Berlína zde vyjádřili zcela jednoznačné stanovisko k fašismu v minulosti k jeho novým projevům v současné době. Postavili se za okamžité a bezpodmínečné moratorium na zbrojení, za svolání evropské konference o odzbrojení, za prohloubení spolupráce v Evropě ve smyslu všech bodů Závěrečného aktu z Helsinek. Jenom v tom spatřují naplnění své povinnosti vůči obětem fašismu, k níž vyzývají Lidice a k níž nás zavazuje naše křesťanství.

Na závěr semináře byli všichni účastníci pozváni na přátelské setkání se zástupci státní správy v čele s vedoucím sekretariátu pro věci církevní úřadu předsednictva vlády ČSSR dr. K. Hružou.

-r

♦

Teologická komise KMK zasedala ve dnech 1.—5. 6. v „Domě J. L. Hromádky“ ve Zweifall v NSR.

Hlavním tématem bylo: „Boží zaslíbení pokoje a odpovědnost křesťanské teologie v boji za mír ve světě“, na němž pracovalo 41 účastníků z 18 zemí všech kontinentů za vedení prof. dr. Gábriše z ČSSR, který byl zvolen předsedou, jeho zástupci prof. dr. Kravčenko z SSSR a prof. dr. Rigdon z USA. Za sekretáře komise byl určen dr. Chandran z Indie.

♦

Ve dnech 3.—9. srpna t. r. se bude konat světová konference proti nukleárním zbraním v Tokiu, Hirošimě a v Nagasaki v Japonsku, již se aktivně účastní mimo jiné světové mírové organizace a skupiny též KMK v zastoupení všech svých regionálních sdružení.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Redit odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

pýcha

Pýcha je podle slovníku spisovné češtiny přílišné sebevědomí, povýšenosť, samolibost, domýšlivost, nadutost. Opakem pýchy je pokora a skromnost. Pýcha je vlastnost, která se u člověka projevuje nezdravou soutěživostí, jejíž následky mohou být nedozářné. S touto vlastností se nesetkáváme u zvířat. Nikde se nedočteme, že by bobři mezi sebou soutěžili, kdo z nich vybuduje lepší stavbu než druhý, ani jsme neviděli stávět vlaštovky hnizda malá a velká, ale známe na výklu velikost těchto hnizd. Nikdy jsme neslyšeli, že by tito živočichové jeden druhému mařili dílo. Také včely pracují bez soutěživosti, i když známe jejich nadprůměrnou pfli. Ani velikost mraveniš není projevem snahy některých mravenců vyniknout nad ostatními. Jen snad o kukačce víme, že je vychytalá a na vlastních vejcích nechává sedět jiné drobné ptáky; ale ani tato vlastnost není projevem pýchy. To, že je páv pyšný, tvrdí pouze lidé.

Jak veliký je rozdíl mezi člověkem, zvíří a ptactvem! Člověk je vynikajícím představitelem této vlastnosti.

Tak jako je víra nadějných věcí podstatou, tj. základem věcí, jichž se nadějeme a přesvědčením o věcech neviditelných (Žd 11,1), je pýcha základnou pro vytváření nejhorších lidských vlastností, namířených nejen proti spoluobližním, ale i proti samotnému Bohu. Pýcha je zvláštní pole, z něhož lidstvo sklizí nejhorší úrodu.

Počátky pýchy vycházejí už podle Božího slova z ráje. Získat ovoce se stromu, který byl uprostřed ráje a z něhož Bůh zapověděl jít, se stalo pro člověka něčím velmi žádoucím, když mu ten svůdce řekl: „nikoli, nezemřete smrti! Ale ví Bůh, že v kterýkoliv den z něho jistí budete, otevřou se oči vaše a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé“ (1M 3:4—5). Tady je počátek lidské touhy po vědění. My nikdy nepochopíme z tohoto krátkého textu, který mluví obraznou řečí, o jaký strom a o jaké ovoce šlo. Známe však následky a setkáváme se zde poprvé s tím, který dokonale pronikl do hloubek této nauky, kterou propracoval, na které vybudoval i nadále buduje svoji existenci. Tímto svědcem je ten, o němž je dce poskrovnu psáno ve Slově Božím, který však hraje největší roli v historii člověka. O jeho působení si čteme v knize Izaiáše ve 14:13—14: „Vstoupím do nebe, nad hvězdy Beha silného vyvýším stolici svou a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnoční (severní). Vstoupím na výsotě oblaku, budu rovný Nejvyššímu.“ Jeho jméno je satan (z hebr. sáatan), dábel (z řec. diabolos), což je pomilouvač, protivník, odpůrce, nepřítel, žalobce, svědce, světlonoš (z lat. lucifer), anděl světla (z řec. angelos — posel). Tento anděl společně s těmi, kteří neostříhalí (kteří si nezachovali) své knížectví byl Pánem „poražen až na zem“, „schovan pod věčnou vazbu a mrákotu“ (Ju 6; 2Pt 2:4; Iz 14:12). Nemůžeme rozumět tomu, co bylo citováno a nikdy nepochopíme, proč k nějaké vzpourě mezi svatým Bohem a anděly došlo; jedno však chápeme, že duch tohoto protivníka naplňuje každého člověka, a je tedy i v nás. Žijeme na zemi, na kterou byl tento anděl „sražen“ (ekum. Iz 14:12). Jeho dřívější postavení jako posla světla se změnilo, jako se změnilo i postavení člověka v ráji. V obou případech působila pýcha. Proto tento padlý posel se dokáže tak dokonale věmluvit a ztožnit s padlým, z ráje vyhnáným člověkem. Jejich společnou vlastností je pýcha, kterou Bůh nesnáší. „Kdo má pyšné oči a naduté srdce, toho nestrpí“ (ekum. Z 101:5).

Procházíme-li dál Biblí, setkáváme se velmi často s projevy pýchy, uražené jčitnosti, jako tomu bylo v případě Kaina (1M 4:4—13). Důvodem potopy byla „rozmnožující se zlost lidská na zemi“ (1M 6:5) a přehližení Božích ustanovení, která se týkala oddělenosti synů Božích od dcer lidských, což bylo také projevem pýchy. Při stavbě věže bablynské bylo řečeno: „Nuže vystavějme sobě měs-

to a věži, jejž by vrch dosahal k nebi; a tak učiňme sobě jméno, abychom nebyli rozplýleni po vši zemi“ (1M 11:4). Někdo by řekl, proč tehdy Bůh viděl v této stavbě projev pýchy a proč nezasáhl v případě konstrukcí dosahujících výšek až 600 metrů? Jistě se tato záležitost týkala čeledí synů Noe, s nimiž měl Bůh své záměry. Jak málo spravedlivých bylo nalezeno v Sodomě a Gomoře. Bůh způsobil zkázu tohoto místa z důvodů, které vyjádřil slovy: „Protože rozmnocen jest křik Sodomských a Gomorských a hřich jejich, že obtížen jest náramně“ (1M 18:20). Každý hřich jednotlivce i hřichy národů mají přímé spojení s pýchou. Co bylo přičinou požehnání Izákova jeho druhorozenému místu provoznému synu? Byla to pýcha jeho manželky Rebeky, která víc Inula ke svému synovi, který nebyl tak obrostlý (chlupatý) jako jeho bratr (1M 27; 1–29). Jákobův život nese stopy matčiny pýchy, jejího hřichu, jímž nemusela napomáhat Božím záměrům v jejich naplnění. Tak byl Jákobův život zkomplicován podvody, touhou po zbohatnutí a nakonec i jeho vítězství s Božím požehnáním a obdržením jména Izrael bylo zkaleno povahovým rysem, který se projevuje u jeho potomků až do dnešního dne. Tento „národ tvrdých šíji“ dbá víc o tělesné obohacení, získání moci a odvrací se od Boha, který si ho jako národ vyvolil. Synové Jákobovi záviděli svému sedmnáctiletému bratru Josefovi jeho obdarování a nenáviděli ho proto. Zdálo se jim, že je plný pýchy, a to proto, že sami nebyli obdarováni takovou moudrostí jako on (1M 37:2–36). Nemáme podobné pocity, zjistíme-li větší schopnosti u druhých? Nemáme také touhu odstranit své nedostatky tím, že dokazujeme své schopnosti? I to je pýcha.

Co bylo přičinou neústupnosti faraona, který bránil vyjít národu izraelskému z Egypta? Pýcha. Zda není všechno, čeho se člověk dopouští svými projevy neposlušnosti vůči Bohu, důkazem pýchy, kterým chce člověk naznačit, že mu nikdo nemá co poroučet? Není projevem pýchy modlářství při teleti? Každé utíkání od Boha je vyjádřením lidské nadřazenosti, nezávislosti na Něm — pýchy (1M 32; 1–6). A každý projev pokání, vyznání hřichů, litování postoje, kterým jsme Boha zarmoutili, je projevem pokory, kterou sami máme u druhých rádi; a což teprve nás drahý Pán, jestliže se před Ním pokoríme.

Při pročítání čtvrté knihy Mojžíšovy nacházíme už v 11. kapitole projevy protestu u lidu izraelského pro nespokojenosť se stravou. Podobně se projevili i sourozenci Mojžíšovi, Marie a Aron, kteří svoji pýchu vyjádřili slovy: „Zdaliž jen toliko skrze Mojžíše mluvil Hospodin? Zdaž také nemluvil skrze nás?“ (4M 12:2). Také varovný hlas: „Toliko nepozdvívajte se proti Hospodinu...“ (14:9) je upozorněním těm, kteří se postavili proti Hospodinu ve vzpourě vůči Mojžíšovi a Aronovi a dokázali tak svoji pýchu. Jak dopadl Chóre, syn Izarův, a všichni, kteří se za něho postavili? Vidíme, že trest Boží následoval velmi rychle (4M 16:1–35). Nejinak se dařilo těm, kteří se podobně projevili, když izraelský lid šel cestou k moři Rudému při obcházení země Idumejské. Opět protest a následek — smrt uštknutím (4M 21:4–6).

Baláková pýcha byla sražena, když Baláš město zlořečené dobrořečil lidu izraelskému (4M 22:1–41).

Když Bůh dopustil, aby Jericho, pevnostní město, padlo do rukou Izraelských bez boje (Joz 6:1–16), mysleli si všichni, že i město Hai se vzdá bez boje. Došlo to však úplně jinak. Izraelští byli poraženi. Proč? Proto, že si Achan, syn Charmi, myslí, že přeslosti Jozue, který něco zapověděl a přestal počítat s Tím, který vidí i to, co nevidí člověk (Joz 6:17–27; 7:1–5).

Kdybychom dále sledovali lid Izraelský, zjistili bychom, že pýcha, která je provázela, byla stálou přičinou jejich odklonu od Boha. Sebevědomí tohoto národa rostlo, a Hospodin, jako trpělivý a dobrotivý jejich otec, jim odpouštěl, trestal je i přitahalov, aby úplně neklesli. Dal jim soudce, dal jim krále, s kterými měli všelijaké potíže, vítězili i prohrávali. Prošli řadou pogromů (násilné akce proti některým skupinám z národnostních, náboženských nebo rasových důvodů), koncentračními tábory, ale zůstali od Boha stále vzdáleni. Jejich pýcha

a nepoddajnost je brzdí na cestě za Ním. Nedovedou se pokořit. Nechtějí se pokořit. Žijí si svůj život a budou za sebe a svoje děti zodpovídat. Izraelité jsou pyšní na svoji historii a rádi se jí chlubí, avšak jen do doby Mesiáše, kterého neuznali a neuznávají. Jsou však Židé, kteří Ho uznali a uvěřili v Něho, kteří se tak oddělili od svých a jsou od nich zavrženi. Jediné, co museli učinit, bylo to, že se pokořili před Tím, který jim dal nové srdce, nové zájmy a přidal je do obecenství těch, kteří jsou Jeho. To, že Izraelští odmítli Mesiáše, se stalo pohánum, kteří Ho přijali, požehnáním. Tito pohané se museli také před Ním pokořit, uznat Jeho svrchovanost, uznat Ho jako Syna Božího, který zvítězil nad tím, který Ho zkoušel a který měl jen jedinou touhu, aby se On jeho pýše poddal, jemu se pokořil. Protože byl tento Ježíš v lidském těle, přišel za Ním i tento pokušitel v lidském těle a řekl: „Toto všecko tobě dám, jestliže padna, budeš mi se klaněti. Tedy řekl mu Ježíš: Odejdž, satane, neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a jemu samému sloužiti budeš“ (Mt 4:9–10).

Heródes, nepřítel vyznavače Ježíše Krista, nechal zabít Jakuba, bratra Janova, mečem, a proto, že se to líbilo Židům, rozhodl se zničit i Petru. (Sk 12:1–3). Jak všechno dopadlo jinak, si můžeme přečíst v této kapitole. Jeho pýcha byla i jeho koncem — „nevzdal slávu Bohu“ (Sk 12:23). „Hrozně jest upadnutí v ruce Boha živého“ (Žd 10:31). Jeho zatvrzelost vůči Bohu nezabránila však dalšímu vývoji událostí, které následovaly. „A slovo Páně rostlo a rozmáhalo se“ (Sk 12:24).

Lidská pýcha není trestná, pokud člověka nepřivede až na pokraj zločinu. Víme však, že některé lidé balancují na tomto pokraji celý život. Zádný člověk na světě nemůže říci, že žije tak ctnostně, že pýcha je mu cizí vlastnosti. Proč je nám pýcha tak odporná, když ji zjišťujeme u druhých a tak samozřejmá, jsme-li ji naplněni sami?

Snad bychom se při podobném uvažování nemuseli dostat tak daleko, že každý, kdo někoho poučuje a kritizuje, je pyšný, nadutý. Řekli jsme si, že každý z nás má k pýše sklon, a že tedy každý jsme nějak touto vlastností naplněni. Jde tedy jen o to, podle jakého měřítka pýchu měříme. Všechno na světě má mít svoji normu (pravidlo, směrnice, měřítko, vzor, předpis, příklad). Může ji mít pravda a může ji mít i pýcha. Jestliže známe normu pravdy a známe k ní cestu, potom můžeme poznat i normu pýchy a najít východisko z ní. Zná-li kdo podle Písma Pána Ježíše, zná i pravdu. Jedině On řekl: „Já jsem ta cesta i pravda...“ (J 14:6). Někdo by mohl hned namítat: což právě to, co On vyslovil, není projevem nadřazování, pýchy? Kdyby On byl jenom člověk, jako jsme my, mohli bychom to nazvat pýchou, ale On je Syn Boha živého. On sám řekl: „Já a Otec jedno jsme...“ (J 10:30). „Kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal“ (J 12:45). „Kdo věří ve mne, ne ve mne věří, ale v toho, kterýž mne poslal“ (J 12:44). Tato Jeho poslední věta právě vylučuje Jeho domýšlivost a pýchu. Nás původ mohl ze strany rodičů být všelijaky, snad i z pýchy rodičů, aby měli syna či dceru, jako ti ostatní. Původ Pána Ježíše však nebyl z pýchy, z vlastnosti, kterou Bůh nemá, ale z Jeho slitování nad člověkem a nad následky hřichu — věčným zahynutím. Při pohledu na našeho Pána nacházíme normu, jak má vypadat nás postoj k bližním. On je naše cesta k pravdě a ve světle této pravdy nacházíme postoj k bližním. On je naše cesta k pravdě a ve světle této pravdy nacházíme východisko z naší pýchy, která nemůže obstát před Jeho svatostí. On je naopak v poslušnosti až do hanebné, potupné smrti kříže a ve svém chování dokonale tichosti a pokory jako odpověď na lidskou-naši-pýchu, tím Nejkrásnějším!

Nebylo by správné tvrzení, že soutěživost mezi lidmi musí být zrovna projevem pýchy a snahy druhému člověku dokázat, že je méněcennější než my. Soutěž je úsilí o předstízení druhých, o dosažení úspěchu. Jestli je někdo úspěšnější než druhý, ještě to neznamená, že ten méně úspěšný je horší. Jedno však je jisté, že ten, kdo neměl úspěch, nemůže být plný pýchy. Naopak, jeho sebevědomí utrpělo. Umíme překonávat neúspěchy? Nezávidíme úspěchy druhým?

Jsme-li úspěšní, nepohrdáme těmi, kterým se nedaří? Ano, tak může vznikat pýcha ze soutěživosti. Pýcha nezdravá, odporná, která z člověka dokáže udělat nadčlověka. Také je zde ale přiležitost k pěstování pokory v úspěchu i v neúspěchu.

I úspěšní kazatelé a Slovem sloužící bratři mohou trpět pýchou, jestliže jim někdo veřejně projevuje svůj obdiv nad jejich schopnostmi. Také tvrzení některých bratří, že jdou sloužit Slovem Božím bez přípravy, je důkazem pýchy. Jaké pozehnání může vzejít z takové služby, když dotyčný bratr vystoupí a vlastně nic nového ani neřekne. Duch svatý je touto pýchou zarmoucen, a proto nezehná. Mnoho pýchy je i tam, kde se začínají slovy: „Připravil jsem si na dnešní službu...“ Slouží-li někdo Jeho Slovem, potom nechť nechá milovit Jeho. Osoba takového musí zůstat v pozadí a jeho příprava má sestávat z každodenního plného studia Božího Slova, z přípravy na kolenu a dále z očekávání na to, jak On si svého služebníka vystrojí svou moudrostí. Pán Ježíš říká: „Učte se ode mne, neboť jsem lichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29).

Jestliže cesta křesťana je cestou pokory, neznamená to, že tato jeho do pozadí potlačená pýcha se projeví úlisonu ponížnosti. Ve F 2,3–7 čteme: „V pokore jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce. Nehledejte jeden každý jen svých věcí, ale každý také loho, což jest jiných.“ Čteme-li o pokoře Pána Ježíše, o Jeho službě člověku, kterou na sebe vzal, musíme si uvědomit, jak je to s naší pokorou. Zda-li naše pýcha nepanuje nad naší pokorou a zda nás nevzdaluje od Boha. Křesťan, bojící se Boha, nemůže v sobě pěstovat pýchu, ale jeho jediným cílem je pokořit se před naším vzorem tichosti a pokory — ukřižovaným Kristem —, který jediný nás může od této vlastnosti odvrátit a učinit nás pokornými, radostnými, druhým lidem pravdu přejícími lidmi. „Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost“ (Jk 4,6). -ok

MĚVŠE BÝTI MISTŘI...

„Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři...“ Žd 5,12
 Jde o vážné i oprávněné obvinění: Mohls býti mistrem, zůstáváš stále jen učedníkem! Z učedníků Pána se stali mocí Ducha apoštola. Leč meta jde ještě výš: být jako Mistr! I když si tento titul v duchovním měřítku nepřisvojujeme, podle Mt 23,8 a Lk 6,40 přece smíme usilovat být jako On — Mistr! Svět má své mistry v různých oborech: ve sportu, v řemeslech, v umění, v zemědělství, v hornictví, ve výrobě. A my věřící měli bychom být již dávno mistry živé víry, meče Duchova-evangelia. Mistři lásky, služby, sebeobětování (Zj 12,11). A proč nejsme? Příčin může být mnoho, zásadní je jistě v nás. Apoštol uvádí v další kapitole (Žd 6,12): „Abyste nebyli LENIVÍ“. Ruku na srdce: Není to nás případ? Na co jsme si již kdy přivstali? Vždyť každý, kdo chce v čem vyniknout, být mistrem, nastaví noči i jitra. Projeví pilí, osvědčí věrnost, nevyhýbá se zápasům víry, zkouškám, překážkám, protivensví... Využije přiležitosti k službě, „Jeho žně“, která je tak mnohá a dělníků TAK MÁLO! Jen neulpět na tom, co jsme už dosud okusili z Božích darů, krásných zkušeností, předivných důkazů. Neříkat, už toho vím dost, jsem s tím a sám se sebou spokojen, mně to dostačí a „stejně už jiný nebudu“. Kdo neroste, zakrní, kdo duchovně nebohatne, zchudne i v blahobytu, kdo nejde vpřed, ztratí cestu i správný směr. Kdo netouží být jako Mistr a Pán, postupně zvlažní a nakonec odpadne. Je to Duch Boží, který nás nabádá stále vpřed a výš, k prvenství a dokonalosti v tichosti, pokorce, poslušnosti v lásce a trpělivosti. Nejde o ctižádostivé vyňásení nad ty druhé, ale o vážné úsilí vyniknout v svatosti a kráse ovoce Ducha (Ga 5,22). V záchranné službě lásky spasitelné s praktickou pomocí v osvobození z hříchu, v ulehčení břemene, v potěšení zarmouceného srdce. Být podobní Mistru-Pánu, být jako On. Jak vzácné zaslisení máme v 1J 3,2!

-lm

Každá živá bytosť na svete má svoje miesto, svoje práva, svoj cieľ. Koniec všetkých vecí je oslávenie nášho Boha a Svoritela. Vtáctvo všetkých druhotov zapĺňa na zemi svoje miesto, a ich zvyky, život a činnosť nás môžu naučiť mnohým užitočným veciam. V Biblike sa často o nich hovorí, Boží ľudia od starodávnych čias pozorovali ich činnosť, radosť aj službu. Čo sa o nich hovorí má nám poslúžiť na vykreslenie povahy kresťanského života, a keď máme tieto veci, potom je naplnený veľký Boží úmysel, prečo nás vykúpil.

1. JEDNODUCHÉ HNIEZDO VTÁKOV, radost z odpočinutia: „Ešte len aj vrabec nájdzie dom a lastovička sebe hniezdo, v ktorom zloží svoje mláďata, tvoje oltáre, Hospodine Zástupov, môj Králu a môj Bože“ (Ž 84,4)! „Pevné je tvoje bydlisko a tvoje hniezdo je položené na skale“ (4M 24,21).

2. TEPLÉ KRÍDLA VTÁKOV — mäš radost z Jeho ochrany „Ukry ma v tóni svojich krídel“ (Ž 17,8). „Prikryje ťa svojimi brky a utečieš sa pod Jeho krídla“ (Ž 91,4). „...že si prísila, aby si sa utiekla pod jeho krídla“ (Rt 2,12).

3. LET VTÁKOV — oj, keby sme mali vieri, zem by nás nezadržala svojou mocou. „Ti, ktorí očakávajú na Hospodina, nadobúdajú novej sily, vznášajú sa na perutiach ako orli“ (Jz 40,31). „Ó, keby som mal krídla ako holubica! Zaletel by som daleko a býval by som na pokoji“ (Ž 55,7).

4. BEZSTAROSTNÝ POHLAD VTÁKOV z ich výšin ukazuje, aký pokoj užívajú všetky Božie deti (Mt 6,28–34).

5. ICH SLOBODNÁ ČINNOSŤ je známa a má byť aj naša činnosť, „aby sme vytiahnuti súc z ruky svojich nepriateľov slúžili Jemu bez strachu v svätosti a spravodlivosti pred Ním po všetky dni svojho života“ (Lk 1,74–75). Si vyslobodený? „Naša duša unikla ako vtáča z osídla lovčov. Osídlo sa potrhalo a my sme unikli“ (Ž 124,7).

6. ICH VZNÁŠANIE HORE a SPEV má byť našou skúsenosťou! Ak si vyslobodený, budeš Mu slúžiť a budeš Jemu spievať chválu vo svojom srdci (Ef 5,19).

Vystav si tiež hniezdo na večnej skale svojho spasenia, odpočívaj v Jeho mocí a milosrdenstve. Hľadaj útočište pod krídłami Jeho ochrany, užívaj Jeho lásky, twoja duša nech sa vo vieri povznaša k Nemu. Zver sa Jeho moudrosti, spievaj celý deň o Jeho dobrote a zlutovaní, a slúž Mu celým životom s úctou a vážnosťou v tej slobodě v ktorej ta povoláva! A On, Boh pokoja, zachová ta až do konca.

Pozn. redakce:

Tento článek z Betanie, roč. 18, z r. 1900 nám poslala milá sestra O. z Bratislavě jako návaznost na seriál článků „Biblický přirodopis“. Děkujeme.

- Udolí stínu smrti nemůžeme přeskočit, proběhnout ani obejít, musíme jím projít.
- Život bez přívětivosti je jako růže bez vůně.
- Když učedníci byli zastíněni oblakem, báli se, a přece v tom oblaku viděli více z Krista než kdykoli předtím.

STUPŇOV SLÁVY PÁNA JEŽÍŠA

Židom 1. kapitola

Na počiatku 1. kapitoly listu Židom sú vymenované stupne slávy nášho dráhéo Pána Ježíša Krista.

1. On je dedičom všetkého
2. On je stvoriteľom všetkých vekov
3. On je odbleskom Božej slávy a obrazom Jeho podstavy
4. On všetko nesie slovom svojej moci
5. On očisťuje od hriechov
6. On sa posadil po pravici Veličenstva na nebesiach
7. On je Božím Synom

Musíme si uvedomiť, že tento list bol písaný veriacim zo Židov, ktorí boli vychovávaní v hlbokej úcte voči Hospodinovi, ktorého meno — JAHVE — z bázne temer nevyslovovali. Nikdy ani len nepomysleli na to, že by niekto iný mohol byť rovný Hospodinovi. Teraz im pisateľ listu objasňuje, že Ježiš Kristus (3:1) je vlastne **stvoriteľom všetkého**. To zodpovedá svedectvu apoštola Jána: „Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo... svet povstal skrste neho“ (J 1:3, 10).

Pán Ježiš je aj **dedičom všetkého**, všetko mu patrí. Satan ako knieža sveta bol porazený smrťou Páновou na Golgote, odsúdený a „von vyvrhnutý“ (J 12:31), „zahladený“ (Žd 2:14), preto Pán Ježiš má každú moc na nebi aj na zemi. Pán Boh mu všetko „podrobil pod nohy“ (1K 15:27) a príde čas, keď bude zničený aj posledný nepriateľ, smrf (1K 15:27).

Pán Ježiš je aj „**odbleskom slávy Božej**“, „obrazom Božej podstavy“, pretože Boha nemožno „vidieť“ inak, iba duchovne, lebo On je Duch. Ale Pána Ježíša videli telesne, aj my ho uvidíme tvárou v tvár. Božia osoba je odkrytá v osobe Pána Ježíša, lebo v ňom je Boh zjavený v tele. Pán Boh telo nemá.

Pán Ježiš **všetko nesie svojím mocným slovom**, ved je Kráľom. On je „**Lого**“ — „**Slovo**“, to slovo, ktorým Boh všetko stvoril, aj všetko udržuje. Pán Ježiš je nielen Hlavou cirkvi, duchovného tela, ale On zasahuje aj do ľudských dejín a riadi celý vesmír.

Pán Ježiš dokonal dielo spasenia, preto **môže každého človeka očistiť od hriechu**. To je úžasná vec vo vesmíre! Očistený človek môže mať obecenstvo s Bohom, je svätý, spravodlivý, oslávený, vykúpený, je Božím dieťatom a preto tiež dedičom nebeského kráľovstva, „vidí“ Boha v Pánu Ježíšovi, má Božieho Ducha. To sa ani nedá opísať, čo to pre nás, ľudí, znamená, keď Pán Ježiš očistíte od každého hriechu. Ešte za Pánovho pobytu na zemi sa ľudia divili: Ako tento môže odpúšťať hriechy, kto mu dal také právo? Vedť to smie len Boh!? Pán Ježiš sám, svoju smrťou, dokonal očistenie od našich hriechov.

Pán Ježiš **sedí po pravici Veličenstva**. Sedi na Božom tróne. Nie sú to dvaja vládcovia, iba jeden. Boh vládne v Pánu Ježíšovi! Otec a Syn sú jedno, nie dva. „Ako si ty, Otče vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás jedno“ (J 17:21). Nikto z ľudí, ani cirkev Páновa, nebude sedieť na Božom tróne. Obrazne je to vyjadrené vo 24 trónoch „okolo Božieho trónu“ (Zj 4:4). A tento Boží trón bol viac než 33 rokov bez Syna. On dobrovoľne „zmaril sám seba“, prijal spôsob služobníka a stal sa skutočným človekom. Aké pohnuté boli nebesia, keď sa Syn

vrátil a opäť posadil po pravici Božej, ale iný ako predtým, v ľudskom oslaveneom tele! Človek na tróne, ľudia na trónoch okolo, to je úžasné! To je dielo Pána Ježíša. Pán Boh chcel, aby jeho Syn neboli sám, neboli jednorodený, ale aby mal bratov, aby bol prvorodený medzi mnohými bratmi. Preto aký je On, budeme aj my.

Vrcholným okamžikom bola chvíľa, keď Pán Boh povedal: „Môj Syn si ty!“ **Ježiš Kristus je Syn Boží**. Také meno nemá nikto, ani jediný anjel. Kedy to zaznelo nebesiam? Kedy miliardy anjelov počuli to, čo sa už nikdy nebude opakovovať? Je niekoľko možností:

- a) keď sa predívne narodil zo ženy Márie: „A anjel povedal a riekoj jej: svätý Duch príde na teba a moc Najvyššieho ti zatoni, preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží“ (Lk 1:35),
- b) keď pri krste zostúpil na neho Duch Boží a zaznel hlas z neba: „Ty si ten môj milovaný Syn, v tebe sa mi zaľúbilo“ (Lk 3:22),
- c) alebo pri vzkriesení, ako sa na to díval Pavel, keď v kázni citoval slová 2. Zalmu v súvislosti so vzkriesením (Sk 13:32–33). Tiež v liste Rimanom o tom píše, že svätým Duchom bol vo svojom zmŕtvychvstaní uvedený do moci Božieho Syna (R 1:4).

Nie je dôležité polemizovať o tom, kedy to Pán Boh povedal, hlavné je uvedomiť si hľbku tohto vyhlásenia.

Židom bolo teraz treba tieto neslýchanej pravdy o Pánu Ježíšovi biblicky zdôvodniť. To bol princíp jednania v Izraelovi. Každá pravda musela byť podložená Písmom. Spomeňme si na Jána Krstiteľa a zvláštnu vyšetrovaciu komisiu, ktorá chcela vedieť jedno, kto je podľa Písma: Mesiáš, Eliáš alebo Prorok (J 1:19–25). Keďže neboli ani jedným z týchto troch vymenovaných mužov, nemali právo krstiť. Ján Krstiteľ sa nazval „Hlasom volajúceho na púšť“ podľa proroka Izaiáša, pretože skutočne neboli ani jednou z týchto troch biblických osob napriek tomu, že prišiel v duchu a moci Eliášovej. Mesiášom aj Prorokom (Sk 3:22) bol Pán Ježiš.

Preto pisateľ listu Židom cituje 7 veršov kníh Starého zákona:

1. „Ty si môj syn, ja som ta dnes splodil“ (Ž 2:7)
2. „Ja mu budem otcom a on mi bude synom“ (2S 7:14)
3. „Klaňajte sa mu všetci bohovia“ (Ž 97:7)
4. „Ktorý robiš vetry svojimi posly, svojimi svätošlužobníckmi plápolajúcimi oheň“ (Ž 104:4)
5. „Tvoj trón, ó Bože, stojí na večné veky; berla tvojho kráľovstva je berlou priamosti. Miloval si spravodlivosť a nenávidel si bezbožnosť: preto fa pomazal, Bože, tvoj Boh olejom veselosti nad tvojich druhov“ (Ž 45:7–8)
6. „Ty si tam predtým založil zem, a diealom tvojich rúk sú nebesia; ony zahynú, ale ty stojíš a všetky zvetšejú ako rúcho; zameniš ich ako odev, a budú zamenené. Ale ty si ten istý, a tvojim rokom nebude konca“ (Ž 102:26–28)
7. „Hospodin riekoj môjmu Pánovi: Sed po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnožie tvojim nohám“ (Ž 110:1).

Povedzte, milí čitateelia, nie je to zvláštne odkrývanie tajomstva osoby Pána Ježíša v knihách Starého zákona? Sme všobec schopní takto „čítať“ Písmo?

Sedem veršov, sedem dôkazov slávy Pána Ježíša, dávno predpovedanej. Taký je náš Pán a my sa sме radovať v nádeji, že sa čoskoro splní jeho prosba: „Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby kde som ja, aby aj oni tam so mnou boli, aby videli moju slávu, ktorú si mi dal“ (J 17:24).

-jos

- ◆ Máme dve oči preto, aby sme jedným videli Pána na kríži a druhým v sláve.

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 20

„Město se vším všudy vypálili... Ale nevěstku Rachabu, dům jejího otce a všechno, co jí náleželo, nechal Jozue naživu...“

Jozue 6:24,25

Před mnoha lety jsem zažil komickou příhodu: při jedné návštěvě mě přijal milý mladý muž. Dali jsme se do hovoru a já jsem měl radost z jeho rozumných názorů. Nakonec jsem ho pozval do našich biblických hodin. Řekl mi zdvořile: „Děkuji vám. Já to babičce určitě vyřídím.“ Byl zcela vážně přesvědčen o tom, že evangelium je pro staré lidé, kteří už ze života nic nemají. Na neštěstí to není ojedinělý názor. Je to hrozné, že pro většinu lidí se evangelium stalo naivní a nezáživnou věcí. Kéž bychom mohli pochopit, že evangelium je mocné poselství o záchráně. Kdo je přehlíží či dokonce zavrhuje, činí tak na vlastní nebezpečí. Toto nebezpečí se jmenuje Boží hněv.

O záchráně před Božím hněvem vypráví i nás příběh o DOMU ZÁCHRANY.

1. Ztracené město

Zde tedy bylo město Jericho, centrum kananejské kultury. Jednoho dne jím procházel dva zvědové starozákonného Božího lidu. Co viděli v Jerichu? Zhruba totéž, co můžeme vidět všude i dnes: bohatý svět, rušné obchodní třídy, hlučné svátky. Našli silnou vojenskou posádku, řízné důstojníky a nejmodernější zbraně. Jejich pohled jistě padl i na nádherný chrám a na velkolepou bohoslužbu.

Tito vyzvědači však byli lidmi, kterým Bůh otevřel oči, aby viděli hlouběji. Proto viděli, že je to svět BEZ BOHA.

Svět bez Boha — to je nebezpečné. A tak tito muži objevují na tváři Jericha i nepříjemně, negativní rysy, které můžeme vidět i dnes na mnoha místech: vedle přepychu a bohatství viděli i hrůzu otroctví. Otráslo jimi, jak bohatí chodí zcela nevšimavě kolem hluboké býdy. Viděli rozbitá manželství, mládež bez zábran, náboženství bez víry...

A tak zvědové najednou zjišťují, že toto město není jen bez Boha, ale že je to město, nad kterým se nakupila mračna Božího hněvu. Město zralé k soudu! A tak podávali zprávu: „Bůh je vydal...“ A poznávají, že tito lidé to tuší. Všude nalézají temnou hrůzu.

Ztracené Jericho je obrazem světa, nad kterým visí temná mračna Božího hněvu. Jde vstříc katastrofám soudu, jejichž hrozba se již nad námi vznáší. Ale jde ještě o více. My všichni jdeme vstříc Božím soudům.

Bál jsi se už někdy Božího hněvu? Samozřejmě, že ti z něj bylo zle. Ale možná, že jsi se sebe setřásl hrůzu, tak jako ji chěli zahnat lidé v Jerichu. To je ale pošetilé. V 5.M 15 Bůh říká: „Ale ten, kdo spáchá něco úmyslně, ať domorodec, nebo host, hanobí Hospodina. Takový bude vyfat ze svého lidu. Pohrdl Hospodinovým slovem, přestoupil jeho příkaz. Takový musí být bezpodmínečně vyobcován, lplí na něm vina.“ Kdo z nás ještě vědomě nepřestoupil Boží přikázání? A to se přitom odvážujeme tvářit, jako bychom neviděli stahovat se nad námi mračna Božího hněvu? Ach ne, víme to velice dobře. Právě proto je znakem naší doby skrytá hrůza a snaha před ní utéci. Jericho bylo vážně ohrožené město. I my žijeme v podobné situaci.

2. Dům záchrany

Jednoho dne stanul Jošua (to je hebrejská forma jména Ježiš), vykonavatel Božího soudu, před Jerichem. Jeho vojska mlčky obklíčila město. Myslím si, že lidé v Jerichu se pokoušeli se sebe setřást hrůzu strojeným veselím. Ale v jejich

smíchu bylo něco křečovitého, nepřirozeného. Tušili, že „Bůh nebude posmíván“. A pak přišel konec. Sám Bůh poválil městské zdi a Jericho zaniklo v plamenech.

Kdo se však v tomto zmatku pozorně díval, uviděl něco neobvyklého. Jeden kus zdí zůstal stát. A na tomto zbytku zdi byl přilepen malý domek. Bylo to přímo neuvěřitelné, že právě tento domek, postavený u zdi, zůstal neporušený. Z okna visel rudý provaz. A když jej mstitele Boží cti s tasenými meči uviděli, šli dále a dům nechali na pokoji.

Tento dům pokoje a záchrany je nádherným předobrazem, předpověď kříže Pána Ježiše. V okamžiku, kdy začíná Boží soud, kdy svět pomíjí a peklo otevírá své brány, je zřejmé, že je jen jedno bezpečné místo, místo záchrany — kříž! Na domě visel červený provaz jako poznávací značka. Jeden starý písmák řekl: „Červená barva tam musela být kvůli dáblu. Hovoří totiž o krvi Kristově, která byla prolita kvůli nám.“

Ted vám ale musím krátce povědět, proč zůstal zachován právě tento dům. Vratme se zpět k počátku tohoto příběhu. Když Jozuovi zvědové procházeli městem, byli odhaleni a pronásledováni. Utekli do jednoho otevřeného domu. Ten patřil nevěstce Raab. A teď se stalo něco předivného. Tato žena učinila vyznání: Smysl a obsah její řeči by se dal shrnout asi takto: „Činili jsme zlo. Přicházející soud vašeho Boha Jehovy je spravedlivý. Chtěla bych se také připojit k požehnanému Božímu lidu, vždyť všechna Boží slova jsou pravdivá.“

Raab je ukryla a nakonec je spustila po provaze ven z města přes zed. Dřív než se poslové rozloučili, zavolali na Raab: „Nech viset tento červený provaz jako znamení v okně! Tak bude tvůj dům zachráněn! A svolej k sobě všechny příbuzné a známé, abyste byli zachráněni!“ Raab uvěřila, uposlechla a byla v soudu zachovávána.

Tak tomu bude i v nadcházejícím soudu. Nezachrání se ani mocní, ani moudří, ani ti, kteří se sami považují za dobré, ale jenom ti, kteří vzdali pocitu Bohu a skryli se v domě záchrany — pod křížem Pána Ježiše. Je to důležitá zpráva: velká hříšnice, nevěstka Raab byla zachráněna! Kříž Pána Ježiše zachraňuje hříšníky, kteří od Boha nemohou vůbec nic očekávat!

3. Pozvání pro nás!

Vidím v duchu, jak spěchá Raab před pádem Jericha ulicemi města a zve své známé k sobě. Co asi přítom zažila?

Někteří odpovídali: „Musím si to ještě rozmyslet!“ A tak si to rozmyšleli tak dlouho, až bylo pozdě. Jiní si řekli: „Ta Raab to přehání. My jsme přece také pobožní...“ Ti také propadli soudu. Někteří se však zamysleli a šli s Raab. Ti byli zachráněni.

Tak jako tenkrát zvala Raab do svého domu, tak bych chtěl i já vás pozvat ke kříži Pána Ježiše. „Oddělte se od tohoto zlého pokolení,“ řekl Petr o prvních letnicích. Od té doby se světem šíří pozvání ke kříži. Slyšíš je? Chceš je následovat?

4. Změna života Raab

Záchrana Raab znamenala zásadní proměnu jejího života. Předtím měla široký okruh známých. Přesto však byla zouflale osamocena. Nic bližšího jí k nikomu nepoutalo. Boží slovo nic v našem životě nepřikrašluje. Raab byla nevěstka. Jakou mohla mít pověst a úctu ve svém okolí? Komu na ní mohlo opravdu záležet?

Al teď došlo k zásadnímu zvratu. Raab může začít znova. Minulost je zapomenuta. Raab získává zpět ztracenou lidskou důstojnost, ba ještě více — dosahuje vyznamenání jako málokdo. V listě Židům čteme její jméno v jedné řadě se všemi reky víry v „oblaku svědků“. A co ještě více — její jméno se objevuje dokonce v přímém rodokmenu královské linie, vedoucí přes Davida až k vytouženému Mesiáši, Pánu Ježiši. Stala se maminkou Bóza, který byl dědečkem Davida.

Tuto zázračnou proměnu života smíme zakoušet i my. Vysvobození v kříži Pána Ježiše může a má znamenat i pro nás návrat ztracené lidské důstojnosti! I my, kteří si žádnou úctu nezasluhujeme, smíme mít podíl na slávě našeho Pána.

Vyznamenání Raab není náhodné. Čemu se můžeme naučit z jejího života víry? Jsou dva stěžejní body, které jsou k našemu ponaučení:

a) Vysvobozená Raab „zůstala uprostřed Izraele až dodnes“. Žena vysvobozená z proklatého města se připojila k lidu vysvobozenému z egyptského otroctví a trvale v něm zůstala. Tam bylo její místo, které neopouštěla. Tím je vzácným příkladem pro nás. Bratře, sestro, který jsi byl či byla vysvobozen z moci smrti, tvoje místo je uprostřed vysvobozeného lidu a nemáš jej za žádných okolností opouštět. V něm je tvá životní šance.

b) Poslední zmínka o Raab v Bibli nám trochu odhaluje další rys života Raab. Při zmínce o Raab apoštol Jakub dodává: „Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.“ Život Raab je životem víry, projevený zcela konkrétním a nepopratelným skutkem, jejím synem Bózem. O Raab samé se mnoho nemluví — ale nejlepším svědectvím jejího života je její syn. Syn, na kterého mohla být hrda. Tak se zcela prakticky projevila její víra. Možná, že při volbě své ženy měl Bóz před očima právě svou maminku a že tedy mohl věrou přijmout i cizozemku Rut. To je znova příkladem i výzvou pro nás. Náš život má být životem víry, projevené a osvědčené skutky víry. Opravdová víra nemůže zůstat bez skutků, nemůže zůstat pouhým prohlášením, musí se prakticky provést.

I příklad jejího rodinného života je zaznamenán kvůli nám. Naše děti, jejich život, jsou nejvěrnějším svědectvím o našem vlastním životě. Na nich se odráží naš vlastní život.

Život Raab se zásadně změnil v okamžiku, kdy byla vysvobozena. Můj a tvůj život se má odvítjet obdobně. Kéž změna, kterou prožila Raab, je i naší zkušeností.

W. B. - tp

Kvítíčko

„Nebo až zima pominula, prška přestala, a odešla. Kvítíčko se ukazuje po zemi, čas prozpovování přišel...“ (Pís 2:11-17).

Překrásný popis příchodu duchovního jara do srdcí sborů celé církve. Zima — toť obraz lhotejnosti, vlažnosti, mrtvoly. Všude s ni zápasíme. Trápi většinu srdci. Je tu i prška, přeháňky, dny oživení i opětné ochablosti, nadějněho vzepětí i bědného upadání. Než příde vytoužené jaro, Slunce Boží Lásky, závan Ducha. Ledy odporu pukají, z chladu raší rozloučení, prška přeměn se mění v zpěvnou pohodu. Srdce se otevírá Pánu v živé vlně, celém odevzdání. Záhony sborů plné nových květů Božích dítek, Duchem obživených. Slyšet stále nově svědecký refrén: „Milý můj jest můj a já Jeho“. K tému vroucím spirituálům se přidává i hrálička, to jsou všichni nevalní pěvci, plaši, bezperspektivní, beznadějni. Jsou v každém sboru. Ti když se rozezpívají, zní to celou krajinou. Text mluví o pučicím říku, o misijní práci sborů, také o nutnosti „zlapat drobné lištičky“, všechny škůdce dila Páne. Jsou zde i stiny, doprovázejí každé probuzení. Také je uveden něžný vztah Pána k církvi — Holubičce. Hlavní však zůstává: Zima je pryč, to zhoubné období smrti, bidy, nedověry. Prška přeháněk, obojakosti, pochybností. A toho zpěvu, chorálů vzděných srdc, velké oratorium obživených duší. Sólové zpěvy vznášených akordů díků a velebení: „Milý můj jest můj a já Jeho!“ V přirodě přichází jaro svým časem. To duchovní v církvi a sborech nutno modlitebně vyjádřit, očekávat, přivolat, vírou v Boží zaslíbení věrně a trpělivě připravovat. O přijdiž, přijdiž „léto Páně“, „Roso shůry“, „Ohni s nebe!“ Přijdiž Ty sám, milý Pane, mocný, slavný, vítězný!

-lm

O BIBLI

ZACHOVALI TVÉ SLOVO

Jan 17:6

Starý Zákon je nazýván v Novém Zákoně několikerým označením: 1. **Písmo** — „Nemůže zrušeno být Písmo“ (J10:35). 2. **Písmá** — „Jako i jiných Písem“ (2 Pt 3:16). 3. **Písmá svatá** — „A že od dětinství svatá Písmá znáš“ (2 Tm 3:15). 4. **Slovo Boží** — „Živé je Slovo Boží“ (Žd 4:12). 5. **Výroky Boží** — „Předně jím jsou svěřeny výroky Boží“ (R 3:2). 6. **Živé výroky** — „kterýž živé výroky...“ (Sk 7:38). 7. **Zákon Mojžíšův, proroci a žalmy** — „Musí se naplnit všecko, což je psané v zákoně Mojžíšově a v prorocích i v Žalmech o mně“ (L 24:44).

Nechť jsme jako Bereníští, kteří přijali Slovo Boží se vší chtivostí, na každý den uvažujice Písmá, tak-li by ty věci byly“.

Chtěli Tichost svým vztekem přehlušit
Chtěli Pokoru svou pýhou zavraždit
Chtěli Lásku svým záštim vyhladit
Chtěli Poslušnost svou vzpourou odstranit
Chtěli Dobro svou zlobou zahubit
Chtěli Pravdu svou lží převrátit
Chtěli Krásu svou špinou nahradit
Chtěli Pokoj svým násilím vynutit
Chtěli Úctu svým zhřdáním obhájit
Chtěli Ducha zemskostí zardousit
Chtěli Majestát svou slinou potupit
Chtěli Božství svým posměchem vyvrátit
Chtěli — pokusili se — vykonali —
na Golgotě — k svému odsouzení —
já ovšem mezi nimi...

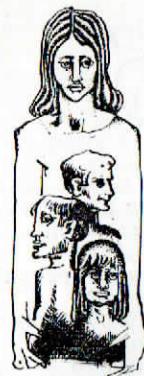
Golgoto —
tvůj božský dotyk jímá duši
hřichem potemnělou —
ted' srdce v kámen ztuhlé chví se
v probodených rukou:
když odpusťení slast je vraci zpět
kde dětský úsměv do taktu mu hrál
kde ze snu růžových byl utkán svět
když cíl můj v dobro, pravdu, krásu zrál

Golgoto —
tvůj věčný půvab zjevuje mi
krásu stále novou
když v prachu klečím vyznávaje
hřichy na kolenu
když často bije srdeč na poplach
když ztrácím světlo v temném údolí
když ve své pýše běhám po horách
když marně duch můj s tělem zápolí —
vidím Lásku Boží s vláhou v oku
jíž se nikdy nedostalo vděku...

To není
snění ni přelud, klamné šalby mámeni
to Cesta je, Pravda a Život —
mě věčné spasení

Pane můj —
svět tvorí mravnost vždycky jinou —
leč jen — pomíjivou...
v Tvém boli na kříži dal's mi svou
nadčasovou —
věčnou!

-kk

matky podle srdce Božího

V životě dítěte hraje matka velkou úlohu. Je s ním nejtišněji spojena. Matka je jedním z nejkrásnějších darů, jaké nám Bůh dal. Má být královna a sluneční září domu. Čeho se nám nedostává, jsou „matky podle srdce Božího“ tzn. matky, na kterých spočívá Boží zalíbení.

Bible nám matky podle srdce Božího představuje v zářivých barvách. O Anně, matce proroka Samuela, čteme, že byla věrná modlitebnice.

O Alžbětě, matce Jana Křtitele, že byla naplněna Duchem svatým (Lk 1:41).

Marie, matka Pána Ježíše, o sobě říká: „Jsem služebnice Páně“ (Lk 1:38). A anděl ji zdraví: „Bud zdráva, milosti zahrnutá, Pán s tebou, požehnaná mezi ženami“ (Lk 1:28).

Kolik takových matek žilo v minulém tisíciletí? Vedly život víry. Dětem, které jím byly svěřeny, přiblížily Pána a Spasitele. Poznaly, jaký je Pán, a jaká je výhoda Jemu sloužit. Teď, po „vítězství skrze krev Beránka“, jsou doma (Zj 12:11). Dějiny dokazují, že téměř všichni velcí mužové v Božím království měli věřící matky, které žily pro Spasitele.

Když řekl farář jistému sochaři při práci: „Uvědomujete si, že vlastně pra-

cuje pro věčnost?“ Milá maminka, věz, že při výchově svých dětí konáš práci pro věčnost! Tato tvá práce je zapsána v nebesích. Teď, na zemi, je doba setby, — na věčnosti bude čas sklizně.

1. DÍTĚ JE BOŽÍM DAREM

V Silo, kde byl stánek smlouvy, stojí zamoucená žena. S vroucím úpěním pozvedá ruce, vzduchá a po tváři jí tekou slzy. „Hospodine zástupu, jestliže opravdu shlédneš na ponížení své služebnice a rozpolomeneš se na mne, jestliže na svou služebnici nezapomeň, ale daruješ své služebnici mužského potomka, darují jej tobě, Hospodine, na celý život...“ (1S 1:11). Touto prosicí ženou u dveří chrámu byla Anna, matka Samuela.

Podobně jako Anna, i matky „podle srdce Božího“ považují své dítě za Boží dar. Dítě je velký dar milosti nebeského Otce.

S velkým zármutkem však pozorujeme, že v některých rodinách dítě už není považováno za Boží dar, ale za břemeno. Proto tolik případů usmrcení křižícího života, poněvadž tolik lidí zbloudilo od Boha. Jak hrozné manželské hřichy budou odhaleny v ten velký soudný den. A co před soudnou stolicí Kristovou (Ř 14:10), nebude tam také mnoho věřících matek zahanbeno? Nikdy nezapomenu na otřesné vyznání jisté matky: „Můj dám měl být domem modlitby a já jsem z něho udělala dám vražedný!“

Co jsi, maminko, udělala ze svého manželství? Možná, že nyní klopíš zrak, když si vzpomínáš na smutné události svého manželského života. Ale Pánu dík, že s celou naší vinou směle přijíždí k Němu. Vždyť On ještě i dnes prosí: „Pojďte ke mně všichni, kteříž pracujete a jste obtíženi, já vám dám odpočinutí“ (Mt 11:28). Pro ty, které jsou obtíženy vinou a hřichem, které litují své hříšné minulosti, je místo na srdci Spasitele. On nás chce přitáhnout k sobě.

S darem je spojena úloha: vychovávej ty, kteří jsou ti svěřeni ode Pána, pro věčnost. Naše děti musí být od Pána na vyprošteny. Matky „podle srdce“ nenosí své děti jenom pod srd-

cem, ale také na modlitebním srdci. Otázku, jak se mohla dostat na takové Čím jsme my, rodiče, to dáváme i svým dětem. Velmi důležitý je život matky v době, kdy nosí dítě pod srdcem.

Mnohé děti by rodičům nezpůsobily později tolik bolesti, žalu a strasti, kdyby v tomto období vedla matka Pánu libý život. Četl jsem o matce, která v době těhotenství cítila mnoho románu. Syn, který se ji narodil, byl tak spoután čelou románu, že pro svoji duši již neměl čas. — Jiná matka se nemohla odpoutat od nepřirozené sporívosti. Její dítě pak mělo sklon k lakování. — Znal jsem matku, která se snažila zbavit se křižícího života. Ne podařilo se jí to, ale děvče, které se narodilo, nemělo radost ze života. Nikdy se nezúčastnilo her s jinými dětmi. Když si v sedmi letech vzalo život, rodiče si to velmi vyčítali.

Každá matka by měla žít tak, aby si později nemusela dělat výčitky, že mnohě zavinila v životě svého dítěte.

2. MATKY MAJÍ BÝT VZORNÝM PŘÍKLADEM

To je velmi důležitá zásada. Každá matka, milující Pána, by měla být dobrým příkladem, protože dítě mnohem rychleji přijme to, co vidí, nežli to, co pouze slyší. To platí pro oblast dobrého i zlého. Naše děti mají hustý zrak pro chyby a omyley svých rodičů, ale také vznímavé srdce pro příkladní život víry. Když dospívají děti vidí na matce, že živý Kristus je pro ni skutečností, pak i ony zaučí věřit a žít tak, jako jejich matka. Kde však vidí, že křesťanství rodičů je pouze v slovesech, Ježíš Kristus je jim pak lhůtejník. Co pomohou veškerá napomínání, když chybí příklad! Jestliže děti vidí nebo slyší rodiče hřešit, pak v jejich srdci něco umírá.

Na okraji jednoho města vlak přejel malého chlapce. Jak se dostal na kolej? Lidé, kteří měli naspeč, udělali díru do živého plotu, který z obou stran chránil kolej a zabraňoval k nim přístup. Chtěli si zkrátit cestu k nádraží. Dítě to vidělo, zkuskilo přejít touto cestíčkou a bylo zachyceno vlakem.

Milá maminka, nezapomeň na názorné vyučování svého dítěte! Nejdříve matka přivedla dítě do neštěstí. Jistá dívka, která upadla do těžkého hřichu, mi na

otázku, jak se mohla dostat na takové Čím jsme my, rodiče, to dáváme i svým dětem. Velmi důležitý je život matky v době, kdy nosí dítě pod srdcem.

Mnohé děti by rodičům nezpůsobily později tolik bolesti, žalu a strasti, kdyby v tomto období vedla matka Pánu libý život. Četl jsem o matce, která v době těhotenství cítila mnoho románu. Syn, který se ji narodil, byl tak spoután čelou románu, že pro svoji duši již neměl čas. — Jiná matka se nemohla odpoutat od nepřirozené sporívosti. Její dítě pak mělo sklon k lakování. — Znal jsem matku, která se snažila zbavit se křižícího života. Ne podařilo se jí to, ale děvče, které se narodilo, nemělo radost ze života. Nikdy se nezúčastnilo her s jinými dětmi. Když si v sedmi letech vzalo život, rodiče si to velmi vyčítali.

Jiný řekl: „Nikdy jsem nemohl zapomenout na denní svědomitě a věrné modlitby své drahé matky.“

Kéž bychom zcela vážně bděli nad tím, abychom nebyli našim dětem k pohoršení! Bůh způsobi víru u dětí skrze příklad víry. Matky, které nesou rysy Spasitele, jsou nejlepšími vychovateli.

3. MATKY SI NAJDOU ČAS PRO SVOJI VLASTNÍ DUŠI

Matka „podle srdce Božího“ patří Pánovi. Anna řekla: „Zplésalo mé srdce v Hospodinu.“ Chceš-li být „podle srdce Božího“, pak je tvoje stálé místo při každé práci u nohou Pána Ježíše. Jak chceme stačit na odpovědnost vůči našim dětem, když Boží Slovo není našim pokrmem, světlelem a životem? Nestačí, že si přečteme stránku kalendáře Cestou životem nebo úryvek z jiné duchovní literatury. Matka může vést život víry, když se denně sytí Slovem Božím jako potřebným pokrmem.

Pamatují si na své mládí. Když moje pobožná matka rozdělala ráno oheň a měla postavenou vodu na kávu, pak vzbudila nás, děti. Při vstupu do kuchyně jsme viděly denně stejný obraz: matka seděla nad svou otevřenou Bibli. Jak nadherný odkaz dětem — tento obraz se hluboko vryl do paměti každého dítěte.

Milá maminka, poskytla jsi také svým dětem něco podobného? Co pro tebe známená Bible? Je svící tvým nohám a světlelem pro tvé chodníky? Je chlebem života pro tvou duši? Máš mnoho pozemských starostí o svou domácnost, proto nezapomeň si najít čas pro svou duši...

Vzpomeňme si na radu Pána Ježíše

Martě: „Marto, Marto, dělás si starosti jevíme své vlastní hřichy, ale pokořme a trápiš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba“ (Lk 10:41). Radím vám, milé věřící maminky, budte zpolovice Marii a zpolovice Martou.

4. MATKY „POLE BOŽÍHO SRDCE“ POSVĚCUJÍ SVÉ DÍTĚ PÁNU

Věřící matka má přivádět své dítě k Pánu Ježíši, jako ty v Izraeli, které své děti vodily k Jeho nohám. Nežádaly, aby s nimi Pán Ježíš mlvil, ale aby jim požehnal. Dětem dlužíme více než jen starost o tělesný a duchovní vzrůst a přípravu pro budoucí povolání. Naše dítě se narodilo do světa hřachu a smrti, ale má také hříšnou přirozenost. Mnoho zlého zdědilo i po nás. Nerozčílujme se, když při nich ob-

se za vlastní chyby před Bohem. Dobrá výchova může sice toto zlé dědictví ztlumit, ale nikdy ne odstranit. Dítě je ztracené, jestliže se nad ním Pán nesmiluje.

Anna přivedla Samuele k Elimu v útlém děství a oddala jej Hospodinu. Zachariáš vzal pozdě mu darovaného syna do náruče a radošně ho odevzdal Pánu jako jeho vlastnictví. Marie a Josef šli s dvanáctiletým Ježíšem do chrámu, aby ho ukázali Bohu. Nechceš následovat tyto vzory? Polož své dítě k nohám Pána Ježíše a modli se za ně.

H. M.
(Dokončení příště)

dobrá cesta

„Takto hovorí Hospodin: Postojte na cestách a vidzte a pýťte sa po chodníkoch veku, ktorá je tá dobrá cesta, a idťe po nej a tak nájdite pokoj svojej duši. Ale oni povedali „NEPOJDENE“

Jeremiáš 6:16

V duchovnom zmysle cesta znamená určitý způsob života. Život je nám darovaný od Boha, proto ho treba žít tak, aby sme nikdy nelutovali, že sme ho prežili nadarmo. Hospodin skrze Jeremiáša predkladá izraelskému ľudu tú dobrú cestu, na ktorej môžu nájsť pokoj svojej duši a večný život, ale oni nechceli.

Dnešni ľudia tiež odpovedajú podobne. Išli by sme po tej ceste, keby bolo na nej to, čo si sami želáme. Napríklad: bohatstvo, sláva, zdravie, dobré postavenie, keby boli na nej také výhody, aké nemajú iní ľudia, potom by sme ju snáď aj nasledovali. Ale keď treba znášť posmeh, strádanie, hanu, potupu, utrpenie, nevýhody rôzneho druhu, a odmena bude tam kdeši až za hrobom, to nie je pre nás. My chceme teraz užívať to, čo nám život ponúka.

Tou dobrou cestou je Pán Ježíš Kristus! Zial, aj od Noho niektorí učenici odišli

so slovami: „Tvrdá je táto reč, kto ju môže počúvať!“

A predsa On je tá cesta, ktorá viedie do života, do slávy — k Otcovi. Pán Ježíš však nesľubuje tým, ktorí v Noho uveria a Ho nasledujú, blažobyti na tomto svete, práve naopak: „Na svete budete mať súženie, ale dôfajte, ja som premohol svet“ (J 16:33). Šťastní boli ti, ktorí poviedali so Šimonom Petrom: „Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš — a my sme uverili a poznali, že si ty Kristus, ten Syn živého Boha“ (J 6:68-69).

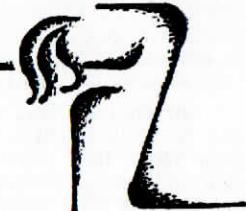
Či môžu byť naozaj šťastní ti, čo odmetajú Pána Ježíša? Či majú pokoj v duši?

Alebo či majú nádej na večný život? Určite nemajú. Ak sú „štastní“, sú len na chvíľu, pokiaľ majú hojnosc a zdravie. To však veľmi rýchlo pominie, ved' sme na svete len ako dym, alebo para a pride zákratko koniec časného života, pride večnosť a každý sa musí postaviť pred súd večného Boha. Každý sa bude zodpovedať za svoj časný život, v ktorom mal prijať spasenie ponúkané v Pánu Ježíšovi. Ti, ktorí uverili v Noho ako v osobného Spasiteľa, nasledujú Ho a očakávajú Jeho slávný príchod. Lebo tak povedal: Kde som Ja, tam bude aj môj služobník. Ľudu, ktorý očakáva svojho Pána, je prichystaná veľká odmena v nebesiach, ako je napísané: Čo oko nevidelo, ucho nepočulo a čo na srdce ľudskej nevstúpilo, čo všetko Boh prihovil tým, ktorí Ho milujú (1K 2:9).

-Jj

POKÁNÍ

nebeský
dar

5. POKÁNÍ ZA DRUHÉ

Toto pokání je nejvyšším stupněm ze všech druhů pokání, o nichž jsme se zmíňovali. Takové pokání činil i Pán Ježíš. Když vstoupil do Jordánu, aby se podrobil křtu pokání, pak se postavil za vinu lidstva. Činil pokání za svět. Jestliže jsme přijali mysl Kristovu a Jeho lásku, pak i my jsme hotovi činit pokání za druhé. Toto pokání je hlavním rysem charakteru každého požehnaného pracovníka, každého Božího dítka, který je požehnáním druhým. Čím jiným byly celé hodiny trvající modlitby, slzy a úpělivé prosby o záchrany lidí, než pokání za druhé! Nejdříve činil za lidi pokání a pak jim kázel. A byla to slova hříci, plna vážnosti a lásky. Vyleval před nimi celé své srdce, a tak přemáhal lidi pro Boha a pro celé oblasti přinášel ducha pokání.

Jak se diváme na modlitbu Abrahamu za Lota, jedenadvacet dní trvající půst Daniele, čtyřicetidenní zůstávání Mojžíše před Bohem za jeho lid, zármutek Nehemiáše nad rozpadlou zdí Jeruzaléma a bolest Ezdráše nad odpadnutím Božího lidu? Nebylo to pokání za druhé? Můžeme si všebec představit požehnaného pracovníka na Boží vinici bez této milosti? Není-li pravá přímluva většinou spojena s pokáním za ty, kteří jsou předmětem naší modlitby? Jak hľuboce se ponížila kananejská žena, aby dosáhla pomoci pro svou dceru! A jak hľuboce se musela sklonit Monika, matka Augustinova, před Bohem za svého ztraceného syna, než jí mohl zbožný biskup Ambrozius říci: „Syn takových modliteb nezáhyne!“

Kdybychom jenom měli ducha pokání za druhé, jaké divy bychom prožívali v domácnostech, sborech a ve světě kolem nás! Když Jákob učinil důkladné pokání, jaké předtím nikdy neudělal, tu padl strach Boží na okolní kmeny (1M 35). Kdyby starší sbor činili hluboké pokání, pak by i ostatní věřící ve sboru činili pokání, ale také posluchači. Sborové místopisy by byly plné hledajících záchrany v Pánu Ježíši, kazatelé by činili pokání a mnozí by uvěřili.

Clovek si má uvědomovat a cítit potřebu pokání. Když kázel Jan Křtitel, vyčázel k němu celý Jeruzalem a okolní města. Zda-li nepovstalo ve většině případů probuzení právě tím, že se některí začali rmoutit nad svým vlastním duchovním stavem a neutěšeným duchovním stavem věřících, körili se a činili na svých vroucích modlitbách hluboké pokání? Místo toho, abychom naříkali nad „časem sucha, a „tvrdou půdu“ činíme raději pokání a dělejme to tak, jako Boží Beránek. On byl jako „kořen v zemi vyprahlé“ (Iz 53:2), ale nepotřeboval ze země čerpat vláhu, naopak. Shury obdržený život vložil do mrtvého okolí, pohltil tak smrt a probudil kolem sebe život. Vždyť On svůj život „vylil na smrt“, až z té vyprahlé země mohl vypučet nový život pro nás — tebe a mne. Jestliže pšeničné zrno nepadne do země, zůstane samo... Jenom to požehnané zůstává a množí se, jež je obráceno v oběť.

připr. D. O.

- ◆ K pastoraci patří jméno Pána Ježíše Krista, Slovo a modlitba.
- ◆ Dávali hojné dary za sebe, nikoli však, žel darem Pánu sama sebe.
- ◆ Svět nám rád promíjí naše náboženství — pro jeho neškodnost.

ÁBEL

Spravodlivý Ábel bol by umľchal vlastnú obviňujúcnu krv, keby bol mohol. Keď ho Kain zrazil k zemi, som si istý, snažil sa zmieriť sa so svojím bratom. Videl teraz, hoci príliš neskoro, ako zarmucoval a znechucoval svojho brata, ako nemyslel naň, nevžíval sa do jeho položenia. Bol šťastný a svoje šťastie nezakryval, keď jeho obet bola prijatá. Odpust mi, môj Bože, odpust mi, bratu môj, bola posledná modlitba Ábelova. Čokoľvek mohla hovoriť jeho krv, som presvedčený, že Ábel hovoril toto, kym navždy nezavrel oči.

Keby bol Kain len urobil presný opak toho, čo urobil, hneď potom ako za hrabal Ábela, keby len bol, napriek všetkému, zostal v zemi Éden, keby len bol zostal v prítomnosti Hospodinovej, keby bol položil základy svojho mesta vedľa hrobu Ábelovho, bola by modlitba Ábelova za jeho brata vypočutá a jeho krv by hovorila v prospech Kaina tak, ako len mohla hovorit, predobrazne pripominajúc krv Toho, ktorý mal neskôr prist. Keby bol po všetky svoje zbývajúce dni predstihoval ranné svitanie prinášajúc obete k hrobu Ábelovmu, keby bol vstával o polnoci a modlil sa zápasiac až po agóniu... potom by sa Kain bol stal príkladom, na ktorom by Boh ukázal svoju dlhohovievavost voči všetkým, čo po Kainovi uverili na spasenie. A keby si sa ty dnes poučil od Kaina a Ábela, keby si len zotrval v prítomnosti svojho minulého hriechu a v prítomnosti Pánovej, keby si tu vybudoval svoj domov, a keby tu Hospodin pripravil tvoj stôl pred tvojimi nepriateľmi, teraz, keď očisťujúca krv Kristova zaujala miesto obviňujúcej krví Ábelovej, teraz, keď Jeho krv hovorí v prospech Jeho vrahov a vrahov iných ľudí — ešte teraz by si unikol žalostnému údelu tuláka na zemi a stal by si sa spoluobčanom svätých a domácich Božích.

Nuž teda, kde je Ábel, tvoj brat? Odpovedz! Kam si ho ukryl? Povedz Pánu: Pod so mnucu a ja Ti ukážem, Prichádzaj často k Ábelovmu hrobu. Vracaj sa do svojho minulého života. Vráť sa do školských liet, vrát sa do svojho prvého zamestnania, prvého piateľstva... nech pred tvojim zrakom postojí tvoj prvý priateľ, prvá priateľka, s ktorou si nadviazal bližší vzťah. Pripomeň si mŕtvolu svojej prvej lásky, prvej väsne, prvej žiadostivosti. Uved mená a opýтай sa Boha, či má vo svojej knihe ešte podobný prípad ako si ty. Pozri sa bez uhýbania do tváre tomu bláznovstvu, tomu činu, tomu skutku, pri ktorom sa musíš ešte teraz červenat. Chod späť do toho domca medzi horami, odkiaľ si tak často prchal spred Božej tvári, miesta tvojho hriechu, odkiaľ si utiekol skryt sa do veľkého mesta. Sleduj, ako jeden duch vyvoláva druhého, až ich je celá légia, duchov mŕtvych mužov a žien proti tebe. Mužovia a ženy teraz mŕtvii, mužovia a ženy ešte stále živí, ale mŕtví pre teba — kiežby boli mŕtvii. Mužovia a ženy, ktorí keď si na nich spomenieš, alebo na ich deti alebo len na ich mená, v tebe vyvolávajú prianie, aby boli mŕtvii — oni alebo ty. Vráť sa, hovorím. V mene Božom, v Jeho sile, vráť sa! Vezmi na seba trápenie takéhoto návratu. Nešetri námahu, nelutuj času. Bude ti dobre odplatené platiidlom pokory, lútosti a zbožného zármutku. Aj keby si — obávam sa, že Kain tak nerobil — aj keby si si každý deň vyhradil jednu hodinu z tých dvadsiatich štyroch hodín, aby si ju strávil so svojím minulým životom, nebude to čas márne strávený. Vykopuj čas. Prečo by ti malo byť ľuto, ak ho máš využiť na pokanie? Prečo pohľad do minulosti je jedinou vecou, na ktorú nemáš času a ktorú neustále odkladáš? Či azda preto, lebo nie si strážcom svojho brata? Je to preto, lebo ani jedna šedivá hlava nezostúpila do hrobu vykopaného tvojimi rukami? Alebo preto, lebo dôvera nijakého mladička alebo panny nebola nikdy otriasená, dobré meno žiadneho človeka znižené — tebou? Boli tvoje ruky stále také umyte v nevine? Nie sú proti tebe v Božej nádobe žiadne slzy, žiadne mená v Jeho knihe, svedčiace proti tebe? Boh vedie záznamy nielen o mŕtvych ľuďoch, ale i mŕtvych menach

a povesti. Ako veľa mužov a žien môžeme zasiahnuť tým malým údom, ostrým ako meč, klebetiacim jazykom! Pracujte na svojich svedomiach, kym nebudú také jemné, aby vám pripomenuli nedobré slová alebo pohľady, aby ste vedeli, ako sa díva na vás Ten, ktorý bude súdiť živých i mŕtvych. Poohliadnime sa po svojich zhromaždeniach, či tam nie sú prázdne stoličky po ľuďoch zasiahnutých naším jazykom!

Aké požehnané, že Kristova krv hovorí lepšie ako Ábelova. Kristova krv! O, moji bratia, aká to musela byť krv! Nádherná, divy konajúca, ako môže očistiť, ako nás očistuje od každej závisti, zlomyseľnosti a smrteľných slov, ktorími mená iných boli zasiahnuté. Moje hriechy! Čím viacel nad touto krvou premyšľam, tým menej rozumiem. Nielen zmierenie s Bohom, nie iba napravenie toho, čo bolo vo mne proti Bohu, ale večný život a všetko, čo k nemu viedie, a všetko, čo tento život znamená. Lebo ovocím krví Kristovej je i Duch svätý v nás, nové srdce, nový život, nová milosť každého rána, Biblia, nedele, obecenskvo veriacich, chlieb a vino, služba Bohu milá, hlboké milosrdenstvo Božie počas celého života, pokojná smrteľná posteľ, nádherné ráno vzkriesenia, miesto po pravici Božej, príbytky v nebesiach a celá večnosť s Ježišom, našim milovaným Spasiteľom.

Ano, drahocenná krv. Krv, ktorá svedčí lepšie než Ábelova ešte aj teraz o mne volajúca obvinenia do neba. Cítim, že potrebujem celého Spasiteľa a Jeho všetku krv, aby ma obmyla od mojich previnení. A keď tak urobila, to isté robí v prospech teba a potom ešte mnohých iných. A ona je tá istá včera, dnes a až na veky. Lebo potom, čo svedčila o lepších veciach než Ábelova mne i tebe, stále zostáva a to isté koná v prospech našich detí a ich detí, až po nesčiselné zástupy tak isto ľou očistené, tou krvou Baránkovou.

sprac. mk

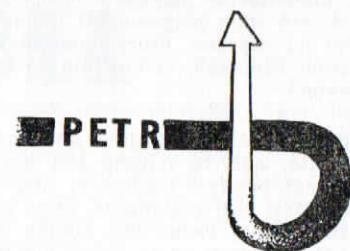
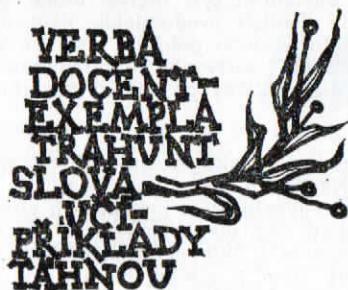

*a já se bojím zavřít
aby mi nezhast den
plný slunce a váně
abych neztratil sladkou krásu
a nepřikvapila ke mně noc
Neunaven
chiél bych být do nekonečna*

Marně vzpínám paže
abych zachytíl čas
který letí
a letí
Když párde
unáší mne s sebou
cestou rovnou a jasnou
štasten vnímám srdcem otevřeným
zpív ptáků
a světlo tančící po růžích
oslepuje moje oči

*Když však přijde bouře nečekaná
a stíny mraku zastrou mì den
zírám v prázdnnotu
a pro slzy nevidím svého Pána
Strach na mne padá ze zítřků
Protože nohy mé věži v bahně
nemohu z místa
Zdá se mì
že zastavil se i čas
Z posledních sil volám
Pane
A protože On nespí ani v noci
přichází ke mně cestou Lásky
Stvořitel světla i tmy
měří spravedlivě i můj čas*

J. T.

4. PETR — SKÁLA

„I odpověděl Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého. A odpovídaje Ježiš, řekl mu: ... i já pravím tobě, že jsi ty Petr, a na té skále vzdělám církev svou a brány pekelné nepremohou ji“ (Mt 16:18).

Na těchto slovech, či výkladu pravdy, kterou obsahují,

1. povstalo první rozdělení křesťanství na církev západní a východní,
2. byla vybudována největší křesťanská náboženská organizace,
3. nastal mocenský zápas o politické ovládnutí světa prostřednictvím církve.

Uvedená slova Pána Ježiše byla důvodem k sepsání nespočetných knih, žel i oběti na lidských životech. Proto uvažujme bez zaujetí s naprostou vážností o tomto předmětu právě ve spojení s apoštolem Petrem.

Učitelská činnost našeho Pána se blížila k svému tragickému zakončení. Vice jak dva roky vyučoval lid a činil mezi ním divy. Každý mluvil o něm. Nuže, přiblížil se okamžik v jeho životě, kdy musil odhalit svým učedníkům, co je očekává. Musil je připravit na blížící se ukřižování a velkou odpovědnost, která spočine na jejich bedrech. Pán Ježiš započínal svůj rozhovor o svém umučení velmi obezřetně. K jakému účelu zaměřil svou pozemskou učitelskou činnost? Jaké bylo veřejné mínění o něm? **Za koho lidé pokládají Syna člověka?** Učedníci mu pohotově odpověděli: Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků. Ovšem, ozvaly se i jiné názory, ale všechny se shodovaly v tom, že v Ježiši vystoupil jeden z velkých proroků, jemuž náleží všechna pocta.

Jak se zdá, náhledy lidu o něm a jeho charakteru ho velice zaujaly. Přesto však nejcennějším názorem pro něho nebyl náhled masy, ale malého kroužku jeho přátel, kteří s ním byli co nejzůježi spojeni. Když se k nim přiblížil po rozboureném moři, aby je zachránil před utonutím, po ztištění bouře vyznali: Jistě jsi Boží Syn (Mt 14:32). Odváží se nyní učinit podobné vyznání po tak slavné zkušenosti a to před zástupem lidí na pevnině? **A za koho mě pokládáte vy?** Touto otázkou Pán Ježiš zahájil novou slavnou éru, otevřel jím dveře k novým a slavnějším zkušenostem s ním. Byli učedníci připraveni přijmout dokonalejší zjevení o něm, a to v době, kdy mělo celé hnutí spočinout na nich a jejich vře?

Každá společnost má zpravidla svého vůdce. Předsedající společnosti mluví i v jejím jménu. Tak podobně bylo tomu i mezi učedníky, že se jeden vždycky ujímal slova za všechny. Jednou to byl Jan (Mk 9:38), jindy zase Tomáš (J 14:5) nebo Filip (J 14:8) a druzí. Nesoupeřili o první místo. Teď odpovídá Petr: **Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.**

a) Šimon — Petr

Vyznání Petrovo Pán Ježiš korunoval svým požehnáním. Nejdříve ho varoval před hrozícím nebezpečím pýchy: „...nezejvilo ti to tělo a krev, ale můj Otec v nebesích“. Upozorňuje ho, že vyznání, které pronesl, není z něho — Šimona, ale zjevením od nebeského Otce. Pak teprve pokračuje: „...i já pravím tobě, že jsi ty Petr, a na té skále vzdělám církev svou“. Zde je poprvé použito slova „církev“

v souvislosti s Ottovým zjevením Syna, které mění Šimony (lidi staré přirozenosti) v Petry (nové lidi) — tedy se znovuzrozením. Ne na osobě učedníka a apoštola vzdělává Pán svou církev, ale na Božím díle v něm a s ním učiněném.

Ve Slově Božím jasné vidíme, že v prvních staletích nekladli věřící — církev poutníků — v tato slova jiný smysl, než že zjevení Pána Ježiše Krista od Otce a víra v něho jsou onou pevnou základnou budovou církve Boží na zemi. O tom jasné svědčí apoštol Pavel Efezským, když zdůrazňuje, že jsou „stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a uhlavným kamenem sám Kristus Ježiš“ (Ef 2:20). A o prioritě mezi učedníky a apoštoly řekl Pán Ježiš zcela jasné matce Jana a Jakuba: „... uděloval místa po mé pravici či levici není má věc, ta místa patří těm, jimž je připravil můj Otec“ (Mt 20:23). A v souvislosti s tímto zápasem o přednost si čteme o hněvu a nepřátelství, které Pán netrpí a hned od začátku likviduje (Mt 20:24-28). O Kristu je srozumitelně napsáno: „... a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve“ (Ef 1:22). Přesvědčení o tom, že Petr byl prvním pastorem a biskupem v Rímě, a proto přecházejí všechna práva a funkce, které byly uděleny jemu, na jeho nástupce v Rímě, existuje a začíná se prakticky mocenský uplatňovat těpře od 5. století n. l. To však odporuje prvokřesťanské praxi, uváděné v apoštolském učení jejich pastýřských listů (epistol).

b) Petr — Skála

Pohleďme ještě bližě na onen výrok Pána Ježiše o skále. Na jaké skále vzdělá svou církev? Opravňuje nás to k výkladu, že Petr znamená Skála a tedy Kristus mníl vzdělat svou církev na Petrově? Zjišťujeme, že jméno Petr nemusí znamenat výhradně „Skálu“ (Petr), ale právě tak úlomek skály, tj. „Kámen“ (Petros). Tento celkem nepatrný jazykový rozdíl v češtině má ovšem velký významový dopad! Pokusíme se to ilustrovat. Námořní loď ztruskotala o „skálu“ (petra), ale nikolik o „kámen“ (petros). Zedník klade „kámen“ na své místo, nikoliv „skálu“. Žádný člověk není nazván „skálou“, poněvadž sám Bůh je to „Skála“. Když Řek mluvil o nějaké hoře, pak vždycky použil slova „petra“, jakmile však vráž úlomek z této skály do ruky, nazval je „petros“. Některé velké stavby stojí na skále, ale každý jednotlivý kámen ze stavby se nazývá jen kamenem a nikoliv skálou. Prostudujeme-li Nový zákon pod tímto úhlem, pak zjistíme, že Pán Ježiš nazval Šimona jménem „Petros“ (Kámen) při třech různých příležitostech. Jinak totiž slovo nikde jinde v Novém zákoně nenajdeme.

Hledáme-li však slovo „petra“ (skála), pak jej nalézáme v Pismě 20krát. V každém případě se vztahuje přímo nebo obrazně na Pána Ježiše. Moudrý muž, který vystavil svůj dům na skále, dobrě udělal, protože dům obstál i v bouři a přívalu (Mt 7:24). Ti, co vyšli z Egypta, pili z „duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus“ (1K 10:4).

Je jistě pozoruhodné, že evangelista Marek, jemuž Petr diktoval slova evangelia a nebo mu je aspoň doporučil napsat, nemluví ani jednou o „skále“ ani o „kálech“. Přesto nám však podává Petrovo vyznání: „Ty jsi Kristus“ (Mk 8:29). O rozhovoru Pána Ježiše s Petrem se však nezmíňuje. Lukáš a Jan rovněž o tom mlčí. Tím můžeme pozorovat, že nemají zásadní „petrocentrický“ smysl, jinak by byla jistě uvedena i v ostatních evangelích.

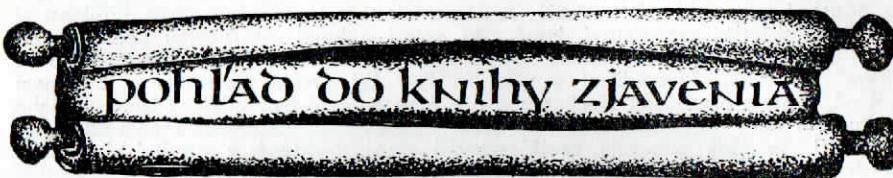
Je vůbec možné, že Pán Ježiš, který dobrě věděl, co je v člověku, by chtěl vzdělat svou církev na Petrově, kterému vzápětí řekl: „Odejdi ode mne, satane! Jakým aruntovním kamenem byl takový zmitačí se člověk, jakým byl Petr, který o několika měsících později opustil svého Pána a Mistra, když spolu s ostatními učedníky utekl ze scény ukřižování! Noc předtím svého Pána zapřel!

Co tedy chtěl Pán Ježiš říci uvedenými slovy? Jak jím máme rozumět? Zřejmě takto: Ty jsi Petr - Petros - Kámen, který zapojují do základu, a na té skále (petra) vzdělám svou církev. Tou Skálou mníl sebe tak, jak toto slovo na něho poukazovalo ve Starém i Novém zákoně, a tak oři jiném rozhovoru řekl: „Zrušte tento chrám a ve třech dnech jej zase vzdělám“ (J 2:19).

Podíváme-li se na tento rozhovor z gramatického hlediska, pak nám rovněž

nemôže uniknout naznačený rozdiel. Předmětem rozhovoru byl sám Pán Ježíš. Vždyť bola zodpovězena otázka: Za koho mě pokládáte vy? Bylo by nelogické přecházet od předmětu Pán na předmět Petr, a potom zase od Petra na Pána Ježíše, a to v jediné větě. Výkladová konstrukce stavby církve na osobě Petrově neobstojí také ve vztahu k přemožení peklem. Brány říše smrti církve nepřemohou, a Petr byl vzápětí témoto „branami pekla“ přemožen. Proto nemohl Pán Ježíš připsat jedinečnost své osoby a díla k dobru ani Petrovi či někomu jinému v souvislosti se svrchovanou vládou nad církví v jejím budování, vedení a vítězstvím v jejích bojích.

(Dokončení příště) -us

Pohľad do knihy Zjavenia

14. Osoba Pána Ježíša v siedmich dopisoch

Pán Ježíš sa každému zberu predstavuje inak. Ale to veľmi úzko súvisí s Jeho posolstvom každému zboru.

Zboru v **Efeze**: Pán drží 7 hviezd vo svojej pravici a prechádza sa prostred 7 zlatých svietnikov.

Zboru v **Smyrne**: On je prvý a posledný, ktorý bol mŕtvy a ožil.

Zboru v **Pergame**: On má dvojsečný ostrý meč.

Zboru v **Tyatíroch**: On má oči ako plameň ohňa a jeho nohy sú podobné mosadzli.

Zboru v **Sardach**: On má 7 duchov Božích a 7 hviezd.

Zboru vo **Filadelfii**: On má klúč Dávidov.

Zboru v **Laodicei**: On je Ameň, verný a pravdivý svedok, počiatok Božieho stvorenia.

Ked si spojíme všetky tieto predstavenia, dostaneme obraz Jeho osoby ako Sudcu, opisaný v Zj 1:12–20.

15. Hodnotenie zborov

Pán Ježíš sa „prechádza“ medzi zlatými svietnikmi, On veľmi dobre vie, ako si ktorý zbor stojí, aké sú jeho „skutky“.

Efez: opustil prvú lásku.

Smyrna: nič nevytýka, je to zbor prenasledovaný, v utrpení.

Pergamos: zbor tolerantný, pripúšťa „cudzie učenia“.

Tyatíra: zbor kompromisný, nechá pôsobiť nositeľov „bludného učenia“.

Sardy: spiaci zbor, duchovne odumierajúci.

Filadelfia: zbor všetkých možností, má dosiať otvorené dvere pre prácu.

Laodicea: zbor vlažný, spokojný sám so sebou.

Dva zbery sú hodnotené veľmi dobre: Smyrna a Filadelfia, dva veľmi zle: Sardia a Laodicea, tri priemerne: Efez, Pergamos a Tyatíra.

16. Pán Ježíš rádi, ako zvítazíť

Prvá rada: činiť pokánie a vrátiť sa k prvej láske (2:5).

Druhá rada: byť verným aj v časoch utrpenia, prenasledovania (2:10).

Tretia rada: činiť pokánie z toho, že necháva pôsobiť cudzie učenie, a nenávidieť také skutky, ktoré nenávidí Pán (2:13, pozri tiež 2:6).

Štvrtá rada: vytrvat v učení apoštelskom a v horlivej službe (2:24–25).

Piata rada: prebudíť sa zo spánku a bdiť, vieri dokazovať skutkami (3:2,3).

Siesta rada: nestratiť vieri, lásku, nádej, ale držať to, čo sme obdržali od Pána,

až do konca (3:11).

Siedma rada: posvätiť svoj život očisteniam od všetkého svetského, telesného, obnoviť obecenstvo s Pánom a napraviť svoj život (3:18–19).

Možno, že nám robí problém slovo „víťaz“ v týchto listoch. Domnievame sa, že len ten, kto neopustí prvú lásku, obстоjí v skúškach a v utrpení, vyvaruje sa cudzieho a bludného učenia, nepotkne sa, ale pevné duchovne stojí, bdie a horlivu pracuje, ktorý chodi vieri a nie videniu, ostriha sa od všetkého svetského a telesného, len ten

- bude jesť z dreva života, ktoré je uprostred Božieho raja (bude mať teda večný život) — 2:7,
- obdrží korunu života a neuškodí mu druhá smrť (bude teda na veky spasený) — 2:11,
- bude jest zo skrytej many a obdrží biely kamienok so svojim novým menom (potvrdí sa jeho právo byť Božím dieťaťom) — 2:17,
- bude mať moc nad pohanmi (bude vládnúť s Kristom) — 2:26–28,
- dostane biele rúcho a jeho meno nebude nikdy vymazané z knihy života (potvrdenie jeho spravodlivosti pred Bohom) — 3:5,
- bude stípkom v Božom chráme a nevyjde nikdy z neho (bude mať zvláštne poslavenie vo večnosti) — 3:12,
- bude sedieť s Panom Ježíšom na Jeho tróne (na veky s Ním) — 3:21.

Áno, toto všetko obdržia víťazi, ale nie je napísané, že ti, ktorí nezvítazia:

- budú mať zabránený prístup k drevu života,
- budú vydaní do moci druhej smrти,
- obdržia čierny kamienok na znak odsúdenia,
- nevojdú do Božieho kráľovstva,
- ich meno bude vymazané z knihy života,
- nevojdú do chrámu živého Boha (alebo ak sú v ňom, že budú z nich vyhodení),
- nebudú s Panom, ale budú zavrhnutí od Noho na veky.

Casto neriadnych musíme napomínať vážnymi slovami, aby sa spämalali, dokonca vyjadriť pochybnosť, či vôbec sú znovuzrodení. Ale ak chceme polepiť, polom skôr hovoríme o požehnanom živote tých, ktorí „vítazia“, pretože sú šťastní už tu na zemi, a o kolko väčšia odmena ich čaká v nebesiach. Tam nebudemate mať rovnaké postavenie, hoci budeme všetci znovuzrodení ako Božie deti v Jeho blízkosti. Aj tam budú rôzne služby, tak ako teraz v říši nebeských bytostí. Nie všetci sú rovnako „blízko“ (v duchovnom zmysle) Božieho trónu,

Čo znamená „vítaziať“ a že to aj my môžeme, sme si teraz pripomenuť. -jos

vidíš dobře?

Pred několika lety mi jistý přítel vyprávěl o své manželce. Velice ráda malovala obrazy, přítel však neviděl v nich nic pěkného. Všechny mu připadaly nějaké divné. Až jednou pocítil v oku bolest, a proto šel k očnímu lékaři. Po prohlídce mu řekl:

„Vždyť vy máte oční vadu: jedním okem jste dalekozraký, druhým krátkozraký. Musíte všude vidět nějaké skvrny!“

Když si pak nasadil předepsané brýle a opět si prohlížel manželiny obrazy, pochopil, proč tak dlouhý čas jeho žena tráví nad těmito obrazy. Všechno, co namalovala, bylo nyní tak krásné!

Je mnoho křesťanů, kteří jsou jedním okem dalekozraci, druhým krátkozraci. Jedno oko mají zaměřeno na vzdálené, věčné město v nebesích, druhé na dobře zavlažované „roviny sodomské“. Ale proto nemají plnou radost a pokoj, všude vidí skvrny, všechno je pro ně nepěkné. Jak vidíš TY, Moody

BUĎTE JAKO HADOVÉ?

(Příspěvek k „Biblickému přírodopisu“)

HAD je svým zobrazením satana naprosto zprofanován v myslích všech upřímných a bohabojných lidí!

Vždyť doslova otrávil lidstvo svým jedem Isti, podvodu, pochybnosti, nevěry a nedůvěry a ve svém násilnickém objevi rduší lidstvo k smrti, připraví je o ráj! Jeho „zmíjí“ či „ještěrčí plemeno“ se vždycky protiví a routhá Duchu Božímu — a bezostyšně nahrazuje Pravdu svou lží, Lásku svým násilnictvím, Život beznadějnou smrtí a Cestu bezcelným, nesmyslným a zcela chaotickým blouděním... HAD — odporný plaz, nenápaný, zákeřný tvor, plný smrtelného jedu a rdušícího násilnictví — se záměrem nakonec svou ubohou přepadenou kořist — pohltit!

Jak šokující to přání z úst Pána Ježíše Krista na adresu jeho milovaných učedníků: „Ajj, já poslám vás jako ovce mezi vlky; protož budte opatrní jako hadové a sprostní jako holubice!“ (Mt 10:16) Copak „účel světě prostředky“, aby ovce ve své bezbrannosti vůči vlkovi používala „hadich způsobů“ — a tyto „hadí způsoby“ chtít uvést do téže roviny s „holubičí sprostností“?

Pokusme se však nyní bez předsudků vidět HADA očima Pána Ježíše Krista — totiž takového, jehož kladný příklad doporučuje svým milovaným! Duch Kristův, jímž On dechl na své učedníky s přáním, aby přijali Jeho Ducha — totiž Ducha svatého (J 20:22) a Jehož seslal své Církvi o letnicích, je typický svým protikladem Pravdy, Života a Cesty k Otci oproti onomu duchu Lháře — „otce lží“, Vražedníka od počátku (J 8:44) s jeho cestou hřichu vzpoury a loupeže k smrti a věčnému zahynutí!

HAD, který původně ovládal mysl, srdce i vůli učedníků Pána Ježíše, je tedy mocí Kristova Ducha zbaven svých „jedovatých zubů“ a své „rdousicí násilnické moci“, všechno toho, co je vedlo k smrti! Je skoncováno s „HADÍ POLITIKOU“ závislosti, návislosti, násilnictví a vraždy KAINA, Istovosti a podvodu JÁKOBA (jímž chtěl „pomáhat Bohu k naplnění Jeho zaslíbení“ a tak ohrozil život vlastní i svých nejbližších, okoušejše sám na sobě LÁBANOVU Istovost a podvody!), je konec JOÁBOVSKÝCH hanebných vražd pod pláštěm předstírané lásky, jimiž odstraňuje ze cesty své bezohledné ctižádosti „muže lepší než je on sám“, zmazav krví zrádnou vylitou pánskou rytířskou a obuv (1Kr 2:5) a zkormoutiv Davidovo otcovské srdce svévolnou vraždou jeho syna Absolona (2S 18:14)! Nastal konec JIDÁŠOVY prodejnosti a zrádných polibků i SIMONOVY zbabělého sobectví „křesťanské anonymity“ a zapírání Krista „před převráceným a cizoložným pokolením“ (Mt 10:32, Mk 8:38)!

HAD v očích Pána Ježíše je nyní pouze kladně hodnocen ve své **moudré opatrnosti**, v níž je dáván za vzor a postaven v námi uvedeném verši ne do kontrastu jako předtím „vlk“ a „ovce“, ale do téže roviny a souladu s **holubicí s její typickou „sprostností“**! (tzn. „holubičí upřímnou a bezelstnou čistotou“)!

To může učinit jen PÁN Ježíš Kristus svou Boží mocí, aby v budoucnu odstranil onen kontrast vlka a ovce — ve svém slavném tisíciletém království (Iz 11:6!) a ve své Církvi již nyní onen původní kontrast mezi HADEM a HOLUBICÍ změnit v dokonalý soulad! OPATRNOST (nepresně „Istovost“) v pojetí Ducha Kristova nemá tedy naprostě nic společného s oním „starým hadem“ — jeho jedem a násilnictvím k smrti, ale s mlčením **tichosti**, prachem (zdrženlivosti a trpělivosti) **pokory**, a **moudrostí** očekávání ve všech věcech na Boha a Jeho vedení — k životu!

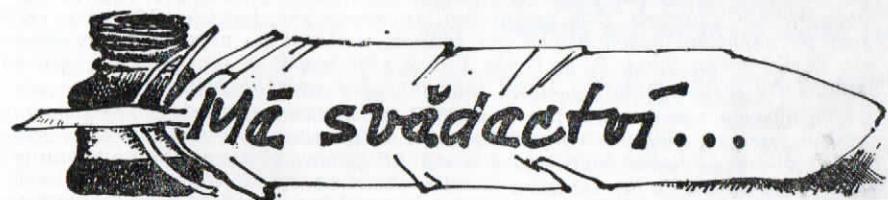
Tak jedině může ztrácat a postupně mizet naše osoba a její „dáležitost“ a „významnost“ v díle Páně a jejím nezádoucím „sebevědomím duchovní pýchy“, již věřící člověk vlastně provokuje, místo aby Duch svatý sám obviňoval hříšníky skrze tiché, pokorné, trpělivé a v lásku věrné srdce svého dítka! Nezaměňujme

nikdy tuto „moudrou a zdrženlivou opatrnost víry“, která je tichá a pokorná srdcem — a proto vždy **neokázalá a skrytá až do času vypuzení Duchem svatým** — za nějakou neopatrnou provokaci své „lidské víry“ (ne té Boží víry!), která bývá v podobě tělesné horlivosti ve skutečnosti produktem naší dotčené ješitnosti a pýchy — a proto tak často odsouzena k nezdaru! Kterýsi bratr vtipně poznamenal o DANIELOVĚ pravé opatrnosti víry, již v moci pokojné Boží moudrosti čelil dravosti hladových šelem lidských v jejich jámě morální bídě a těch v té skutečné „lví jámě“ — že, maje mysl, srdce a veškerou svou vůli zaměřenu na čest a chválu Boží (tedy zásadně ne na svou vlastní osobu a prestiž), „neměl vůbec smysl pro to, aby v té jámě tahal ty lyv za vousy a ocas“! Tato OPATRNOST je vždy v souladu s bázni Boží (a ne lidskou, z lidí a před lidmi!), s Boží moudrostí (ne lidskou chytrostí — chytráctvím a „diplomací“!), s Boží tichostí (ne s tzv. lidským „spravedlivým hněvem“ a následnou hořkostí a neodpuštěním), s Boží pokorou (ne s trváním na „našich právech“!), s Boží láskou (ne s lidským sobectvím, které nemá často ohled na nikoho a na nic!). Jak velmi toho litoval APOSTOL PAVEL, že nedovedl touto opatrností čelit provokativním políčkům - Ananiášova nařízení — a ve svém zlorečenství nejvyššímu knězi se neubránil „jedu hněvu a hořkosti“, který u něho Jeho drahý Pán už neviděl, protože vidět nechtěl... Jak si **nechal ihned, Duchem svatým obviněn, veřejným vyznáním svého poklesku ten jed odstranit ze svého srdce** (Sk 23:1-5), aby **vzápěti, v souladu s vedením téhož Ducha svatého, čelil další situaci onou Boží opatrnosti** (v. 6—9!!).

HAD — ale zcela jiný — bezbranný, nenápadný, skromný, „ukrývající svou tvář“, aby mohla zazářit tvář Boží v Ježíši Kristu — a v jakém nádherném souladu je Pánem uveden s onou prostou, jednoduchou, čistou a důvěřivou holubicí! **Ano**, učedník Pána Ježíše Krista se musí často doslova „plazit v prachu zkroušenosti vlastního srdce a potřenosnosti vlastního ducha“ — ve svém ponížení a bezmocnosti, aby se mohl na druhé straně vznést na perutích čisté, prostinké a upřímné víry — až před svatou Boží tvář (Mt 5:8)!

Právě proto tě Pán, bratře a sestro, posílá jako „ovci mezi vlky“, abys mohl — v oné „nesneseitelné“ a „zhola nemožné“ situaci — obstát právě touto Boží opatrností uzdraveného a uzdravujícího hada (viz obraz měděného hada na poušti — 4M 21:9) k životu a pro život tvých bližních, a přitom současně mohl rozpínat svá křídla víry, lásky a naděje v oné čisté holubičí sprostnosti!

kk

Byl jsem 25 let přesvědčený ateistou v dosti významných společenských funkcích. Měl jsem dobré zdraví, což bylo pro mně nejcennější, a o sobě vysoké mínění. Vše, na co jsem ráhl, se mi dařilo a dosahoval jsem úspěchů ve svém životě. Věnoval jsem se mimo jiné též výtvarnému umění, fotografování, turistiky a sportu. Byl jsem velmi spokojen ve svém zaměstnání, kde jsem se výborně uplatňoval. Byl jsem bezstarostný. Přepládal ve mně jalešný pocit, že jsem spravedlivý, mám rozum, že mohu být páinem všechno, všechno si dovolit — i hřešit.

Přišly však tvrdé zkoušky do mého života. Můj dosavadní „dům, postavený na písečných základech“, se zhroutil a já s ním. Vše se pode mnou propadlo.

Zůstal jsem náhle sám a nešťastný. Ač jsem se vzepřel svému osudu, okolnosti mě nakonec donutily odejít i na jiné pracoviště.

Nemohl jsem se z toho dlouho dostat. Uspokojovala mě jen náročná práce, kterou jsem vykonával. Čím byla namáhavější, tím více mi pomáhala. Na ne-přízní „osudu“ však nebylo doslova. Utrpěl jsem těžký úraz, ke kterému se přidal zánět plic. Po vylečení zranění jsem byl nucen odejít do úplného invalidního důchodu s bronchiálním astmatem.

Nastal konec všemu! To, co jsem předtím prodělal, nebylo vlastně ještě nic. Nyní jsem teprve byl plný zoufalství z vědomí své nepotřebnosti a ztratil všechny naděje na nalezení svého životního smyslu. Můj stav byl i v nemocnici den ze dne horší. I po řadě měsíců jsem se dostával do tak vážných stavů bezvědomí, že mě zachraňovala jednotka intenzivní péče.

Po osmi letech se můj zdravotní stav přece jen značně zlepšil. V nemocnici trávím obvykle dva měsíce v roce. Sebemenší námaha mi však škodi.

Ten, kdo zlepšil můj celkový stav, je Pán Ježiš Kristus!

V době beznaděje jsem hledal pomoc, ale neměl jsem prostředníka. Chtěl jsem prosit Boha o pomoc, ale neuměl jsem to a pak jsem se bál, že mě za můj hříšný život ještě více potrestá. Během několikaletého strachu, co bude dál, jsem si uvědomoval svůj hříšný život v minulosti. A dostalo se mi pomoci. Bůh mi seskal na pomoc člověka, který onemocněl podobně jako já. Na nemocničním lůžku jsme mluvili o posledních věcech člověka, o nutnosti dát všechny věci s Bohem do pořádku. Tak jsem se znova začal zabývat otázkou Boží pomoci. Vybavovaly se mi dosavadní zkušenosti s Pánem Bohem.

Mládí jsem prožil na Českomoravské vysačině. Žili jsme velmi chudě. Bylo období, kdy nás v jedné místnosti bez příslušenství žilo 12 osob. O Bohu se u nás nikdy nemluvilo. Něco jsem o Bohu a Ježiši Kristu slyšel na několika hodinách náboženství, a pak v jinošství na velkofilmu „Král králů“.

Zajímalo mě mnoho věcí, naučná literatura, poezie a antika. Když v roce 1966 začaly v rozhlasu přednášky seriálu „Historia magistra“, velmi mě zaujaly události od pravěku do středověku. Zvláště „Epos o Gilgamešovi“, středověký Izrael a křesťanství. Byl jsem tak zaujat pro věc, že jsem si opatřil Bibli, ale nerozuměl jsem jí, nic jsem z ní nechápal a nakonec mě omrzela. Teprve nyní rozumím, že jsem tehdy neměl připravené srdece a nebyl jsem zcela pokoren. Jak jsem za to Bohu vděčen, že promluvil nejen k mému rozumu, ale i k mému srdci — srdci. že mi dal milost k poznání jeho lásky, ve které si nepřál mého zahynutí, ale připravil svou jedinečnou záchrannu pro každého hříšníka, který touží po odpustění svých hříchů, po smíření s ním a po nápravě svého života. Bůh poslal svého Syna, Pána Ježiše Krista, aby hledal a spasil to, co bylo zahynulo, aby hledal, nalezl a spasil také mine, tak velkého hříšníka!

Po návratu z nemocnice jsme se začali navštěvovat s přítelem, který mi tam vydával svědec. Byl jsem jím též pozván do shromáždění. Začal jsem soustavně číst Bibli a biblickou literaturu. Vše ostatní ztratilo pro mne svou bývalou přitažlivost a cenu.

Po svém hořkém pokání jsem byl tak naplněn radostnou zvěstí evangelia, že jsem přijal celým svým srdcem Pána Ježiše za svého osobního Spasitele. Veřejně jsem vyznal víru v Božího syna a požádal o biblický křest.

Jsem nyní šťastným člověkem. Byl to plán a milost Boží, abych se mohl stát právě přes své utrpení novým, znovuzrozeným člověkem. A tak nyní i já z milosti Boží „běžím k cíli za vítěznou nebeskou odměnou, ke které nás povolal Bůh skrze Ježiše Krista.“

-jst

◇ Lidé reptají, že Pán Bůh dává trny na růže, místo aby děkovali, že dává růže na trny.

L. Moody

Za bratrem Václavem Krausem

Bratr Kraus je v první řadě Těžko se smířit s myšlenkou, že jeho drobná postavička, plná nezdolné energie optimismu víry, misijní horlivosti a věrné služby Božím slovem všude a všem už nebude „rušit“ mnohé v jejich nevěře či v duchovní vlažnosti a pohodlí, probouzet „spici“ k životu a potěšovat zarmoucené v jejich depresech.

Již v mladém věku — 17 let — přijal mezi mládež duchovně živého metodického sboru v Litoměřicích svého Pána, Jehož vpravdě byl a Jemuž věrně po celý život sloužil.

Vyučený obchodním příručím v oděvní konfekci, naučil se trpělivé službě a umění „prodávat své poctivé zboží“ vždy a všude bez ostytu všem lidem neobyčejně vtipně a pohotově! (Což je neocenitelnou průpravou pro dobrou a úspěšnou misijní práci!) Tak evangelizoval se svými housličkami po všech se „Spolkem křesťanských mláďáků“, s „Armádou spásy“ — a po vysvobození z vážné nemoci zasvěcuje svůj život cele Pánu ve spolupráci s vzácnou věřící ženou — sestrou Jehličkovou — v péči o sirotky ve Chvalech a po zrušení tohoto ústavu se aktivně zapojuje do stanové misie za války, aby pokračoval v misijní práci „Snahy“.

Přitom si doplňuje vzdělání na klasickém gymnáziu a pilným studiem rozvíjí svůj nevšední jazykový talent v moderních řečech (němčina, angličtina, italština), v jazyčích klasických (latina, řečtina a hebrejskina), ba dokonce i v jazyčích orientálních (arabština a svahilština). Místo svých misijních snů v zemích „třetího světa“, odmítnuv předtím několik nabídek kazatelství v živých denominacích — zůstává nakonec podle vůle svého Pána praktickým misionářem při výkonu svého občanského povolání učitele jazyků v Pelhřimově — a dále po celý svůj „duchodový věk“ s vzácným smyslem pro pastýřskou službu jednotlivcům...

Bylo to zvláštní Boží vedoucí, když nalezl podle svého světla cestu do našich sborů a v jednomyslné lásce s námi spojil svou požehnanou službu...

Odešel náhle, zcela tiše a nenápadně... ani nám nebylo možno se s ním rozloučit svědecitvím na jeho pohřbu. Ale proč také? Což celý jeho život a všech, s nimiž přišel do styku, nenaplnil bratr Kraus dostačeně jasným svědecitvím Kristova evangelia? Vždyť on nikdy nikomu nezástal nic dlužen tu drahou zvést o Boží lásce! K dokreslení lidského povahového rysu tohoto pohotového a vtipného pracovníka na vinici Boží svědčí alespoň jedna příhoda z mnohých, kterou uvádíme:

Podvečerní cestou z Pelhřimova do Proseče vzbudil bratr — osamělý chodec — milost misijních psů, kteří vyjadřovali své námitky proti větřelci, rušícímu venkovskou idylu svým „vpádem“, zuřivým štěkotem, šířícím se v čím dál tím větším okruhu.. S místním zemědělcem, jehož se chtěl vyptat na bydliště jisté věřící rodiny, nebylo možno slovo promluvit — teprve až za hodnou chvíli za vši... Onen „bodrý domorodec“, rozhněvaný tím psím rámusem, si jadrně ulevil stížností „na ty mrchy psi!“ Ale bratr Kraus se jich zastal — jak dobré a v zájmu svých pánnů jsou bělí, na stráži a dovedou „znamenitě štěkat“! „I já bych chtěl být tak věrný a pohotový strážcem v zájmu svého Pána, jako ti psi“, pravil — a — svým nenapodobitelným poutavým způsobem upozornil pře-

kvapeného muže na vážnost doby, potřebu pokání, smíření s Bohem a na osobní odpovědnost každého za přijetí lásky Boží v dokonalém, dokonaném a věčně platném dile Pána Ježíše Krista na Golgotě... dokud je ještě čas, neboť zítra už může být pozdě... Pak se dotčeného muže optal: „Rozuměl jste dobré tomu, co jsem vám povíděl a co teď máte udělat pro spásu své nesmrtelné duše?“

„Ovšem,“ řekl tento, „vždyť to bylo docela jasné!“
„No vidíte,“ usmál se šibalský náš milý bratr Kraus s radostnými ohníšky v očích, „že jsem i já vám teď dobrě zaštěkal,“ a rozloučil se s hluboce za-myšleným mužem pozváním do oné rodiny, kde se scházeli lidé k Božímu slovu.

V bratru Krausovi ztrácíme vynikajícího písmáka, učitele se vzácným smyslem pro systematicky a pečlivě metodicky zpracované výklady, věrného pastýře a vychovatele, pilného dopisovatele našeho časopisu pod značkou -us) a neúnavného pohotového misionáře s neutuchajícím optimismem, radostí ze života a vírou v stále aktuální moc evangelijní zvěstí!

*Obětoval pro Pána vše — své časné ambice, osobní čest a slávu, ba i výhody svého rodinného zázemí, jsa odkázán nakonec jen na Jeho milost, kterou dovedl objevovat i v lidském nepochopení své upřímné služby a v protivenství pro jeho jméno ...

Odešel uprostřed horlivé práce a dosud v plné pracovní svěžestí tak náhle — zcela chud — ve svých nedožitých 71 letech — a přece tak bohatý a nás zbohacující osobním příkladem věrnosti svému životnímu kredu — VERBA DOCENT — EXEMPLA TRAHUNT! (Slova učí — příklady táhnou!)

— O —

Když známý český spisovatel dokončil své dílo MATKA, jizlivý kritik napsal: nezplodiv dítě, zplodil MATKU. Naši milí Dorotkovi sice nebyli obdařeni dětmi, ale stali se „rodiči“ řady dětí ve velikém činžovním domě, kde kdysi hydleli, i děti bratří a sester z brněnského sboru. Jejich život zářil praktickou láskou, — a nejen k dětem — která vyvěrala z jejich vzahu k Pánu Ježíši Kristu, kterého přijali jako svého osobního Spasitele a Zachránce z hříchu a jeho následků již před 47 lety.

Pán si k sobě povolal milého bratra Jana Dorotku 6. července 1981 ve věku 84 let. Z nás „dětí“ již jsou mnozí rodiče nebo dokonce dědečky a babičkami, a přece se vymyká naší představě, že z Dorotíkových je mezi námi již jen jeden. Sestra však nezůstala sama — je to zaslíbení Páně a naša upřímné předsevzetí.

Dne 29. 1. 1981 si Pán povolal k sobě milého bratra KARLA FILIPA ze středu věřících v Novém Písevě. Bratr se dožil 74 let. Pánu Ježíši se cele odevzdal před 11 lety. Od chvíle znovuzrození se jeho život změnil ve velké svědecství pro Pána ve shromáždění i v okolí. Vždycky s velkou radostí vyjadřoval vděčnost Pánu za jistotu spasení. Pánem potěšován do posledních chvil svého života odešel v plné jistotě víry a radostné naději domů.